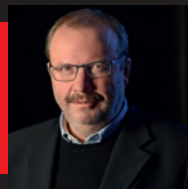


**DOKORÁN**

**LEDEN  
2020**  
CENA 48,- Kč



## VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELE,

vítejte v novém roce! ...nový rok, nová očekávání, nové plány, nové naděje. Od chvíle, co se člověk naučil počítat, a hned pak díky všemi vzývané čerstvě narozené bohyni Matematice začal odlišovat jednotlivé roky, dospěl k nezvratnému přesvědčení, že co bylo vloni, už pro příští rok neplatí. Neúspěchy, prohry a hříchy se smažou a jede se dál... Příští rok sám o sobě se stal svatým středobodem našeho usilování. Světové trhy se kácejí, či triumfují dle ročních uzávěrek a i my, lidé, naše životy dělíme na periody přirovnatelné k vagónům jednoho vlaku, kdy vlak je celým naším životem a vagóny pak jednotlivými lety v něm. K různým vagónům, které kvůli naší přirozené touze zapomínat na všechno zlé a opíjet se iluzemi směrem do budoucna mezi sebou postrádají dveře.

Zamykání času... Zapomínání... Absolutní koncentrace na „zítra“, která nás nutí hnát se bezhlavě vpřed beze špetky sebereflexe vůči individuální i společenské minulosti. Za každou cenu vpřed bez možnosti v klidu jen tak posedět, povyprávět si s přáteli, užít si koncertu, divadelního představení... Když vnímám zprávy o nutnosti růstu HDP v daném měsíci, čtvrtletí či roce a zamračené tváře politiků, pokud se nejedná o růst alespoň několikaprocentní, říkám si, jak to muselo být „hrozné“ v letech minulých, například v roce 2001, kdy bylo HDP na úrovni někde kolem poloviny vůči současnosti. Copak nám bylo zle? A co v době, kdy ještě nebyl běžný třeba elektrický proud. Copak nebylo štěstí mezi lidmi? Jasně, máme dnes větší komfort, větší pohodlí, větší dosažitelnost téměř všeho, ale... ale jsme šťastnější?

Stojíme na počátku nového roku s rozličnými programově optimistickými očekáváními (asi proto, že se bojíme špatných ekonomických a politických prognóz) a rok minulý se po silvestrovské bujaré teče proměňuje v temnou, neprostupnou zónu. A přitom tolik krásného se stalo, tolik usměvavých tváří jsme potkali i tolik dobrého jsme sami učinili. A to je, myslím, příhodnější základna pro naši klidnou existenci. Paul Gauguin jeden ze svých obrazů nazval: „Odkud přicházíme, kdo jsme a kam jdeme“. Nastoluje tak pro mě příhodnou otázku po kontinuitě jednoho každého lidského osudu. Osudu bez uzamykání dveří.

Intenzivně vnímaná minulost bez hranic nám pomáhá nejlépe definovat (v souladu se Sokratem) sebe sama. A ono poznání se stává zásadním rádcem při každíčkém našem dalším rozhodování o tom, co v příští chvílce učiníme. Jen tehdy se magické „Odkud přicházíme, kdo jsme a kam jdeme“ může alespoň částečně dostat pod naši kontrolu, což by nám, civilizovaným a vzdělaným lidem mohlo docela slušet.

Takže si vám dovoluji popřát za všechny kolegy z našeho divadla, aby ten nový rok byl pro vás tak nádherný, abyste na něj už nikdy nechtěli zapomenout!

Krásný nový rok s nádhernými vzpomínkami na ten minulý vám přeje a na shledanou se při setkávání na představeních našeho divadla s vámi těší

Stanislav Moša, ředitel MdB



Na začátku prosince proběhla ve Vídni premiéra muzikálu Heidi.



Režisérem byl Stanislav Moša, scénou vytvořil Christoph Weyers a jednu z hlavních rolí brál Gedeon Burkhard.



Zdeněk Helbich, Marco Wyss, Aneta Majerová, Stanislav Moša a Dan Kalousek na slavnostní premiéře.



Již tradičně se v Divadelním klubu sešly děti našich kolegů s Mikulášem, čerty a andělem.

foto: Tino Kratochvíl



Před uvedením nové komedie nemohla chybět ani tisková konference,...



... po které si pár dní nato už dramaturg Jan Šotkovský, režisér Mikoláš Tyc a asistent režie Jakub Przebinda užili premiéru.



Marco Salvadori a Eliška Skálová oslavovali s Eliščinou maminkou a bratrem...



... a kluci z plakátu Aleš Slanina a Jan Brožek nepřestali pözovat ani na baru.



Karel Mišurec oslavoval s kolegy a přáteli své životní jubileum...



... a Radek Novotný zapřjel narození svého druhého syna Matouše.



Na repríze muzikálu Mamma Mia! se sešel tým basketbalistek KP Brno.



Robert Jicha v brněnském Semilasse uskutečnil již 12. koncert pro Nadační fond dětské onkologie Krtek. Vítězka se vyšplhal na neuvěřitelných 325.080,- Kč. Peníze poputují na personalizovanou léčbu onkologických pacientů.



Petr Hloušek a Lukáš Janota při focení materiálů pro nový plakát fantasy muzikálu Ráj,...



... který měl zabavovací zkoušku v prostorách Divadelního klubu.



Také Dodo Gombár zahájil zkoušení své nové inscenace Ztracený ráj (zpráva o člověku).



Třetí adventní víkend proběhla stá repríza muzikálové pohádky Sněhurka a sedm trpaslíků.

## Stanislav Slovák – Jan Šotkovský Dalo by sa prefarbiť nebo

Dalo by sa prefarbiť nebo  
Dal by sa vodopád zliezť  
Dalo by sa počítať s Tebou  
Keby sa to dalo všetko zniest'

Dalo by sa ísť cestou rovnou  
Dalo by sa v rukách Ťa niešť  
Dalo by sa počítať so mnou  
Lenže ja som pútnikom ciest

Láska je záhada večná  
A Ty si k nej jediná z ciest  
Vedieš ma do nekonečna  
Len smer sa nám začal trošku pliest'

Aj dnes by som prefarbil nebo  
Vedel by som zmeniť svoj štýl  
Mohol by som viac byť s Tebou  
Keby som však inde menej pil

Ty jediná tušíš tie konce  
Keď do noci vyrážam von  
Veď život to nie je koncert  
Len predohra a hneď po nej skon

Láska je záhada večná  
A Ty si k nej jediná z ciest  
Vedieš ma do nekonečna  
Len smer sa nám začal trošku pliest'

Ženy sú vábničky zradné  
Spod blúzky udrie Ťa päšť  
Však dnes už viem čo je hlavné  
Len piť fajčiť a dobre jesť

*K dlhouhým básni (respektive písňovému textu) jen krátký komentář – režiséra, herce a autora Stanislava „Stano“ Slovák není divákovi MdB jistě třeba představovat, jenom si můžeme povzdechnout, že ze svých sugestivních autorských písní doposud nedal dohromady album. Píseň Dalo by sa prefarbiť nebo vznikla ukázkově ekumenickým způsobem – napsal ji Slovák jménem Slovák ve slovenštině, ovšem v Čechách a se svým stabilním českým spolupracovníkem. Její hedonistická pointa je však jistě blízka oběma národům.*

-jš-

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO  
FINANČNĚ PODPORUJE  
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,  
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI



PARTNEŘI DIVADLA



CARent



HOŠEK MOTOR



Dopravní podnik města Brna a.s.



Lázně Slatinice  
A.D. 1526



INŽENÝRSKÉ, DOPRAVNÍ A POZEKŇNÉ STAVBY

AUTOCONT



**Hana a Petr**

**ŠTĚPÁNOVI**

Na rozhovor s novopečenými manžely Štěpánovými jsem se vážně těšila. Ale hvězdy nám příliš nakloněny nebyly. Kancelář obsadila kolegyně, která finišovala s textem, který musel být co nejdříve hotov, a tudíž potřebovala pro práci klid. Divadelní klub byl plný diskutujících hereckých kolegů. Uchýlili jsme se tedy na opačný konec restaurace Nekonečno, která slibovala v pozdní poobědové době velkou míru klidu a soukromí. Byli jsme skoro sami v celé restauraci, a tak jediný rušivý zvuk bylo hlasitě puštěné rádi. Což Petr vyřešil promptní prosbou číšníka o jeho vypnutí, či alespoň stažení intenzity hluku. Bylo nám vyhověno. Bohužel jsme nepočítali s tím, že se obsluha rozhodne přestěhovat prakticky celé vybavení restaurace. Takže v průběhu našeho povídání se ozývaly příšerné zvuky pocházejících z posouvání těžkých dřevěných kusů nábytku po zemi. Hanka se nejdříve tvářila mírně udiveně, poté se snažila přemáhat smích, aby to nakonec nevydržela, a nakonec se začala smát. Já jsem zase byla lehce nervózní, jestli se mi vše v pořádku nahraje na diktafon. Jediný Petr zachoval profesionální klid a okolní ruch ho vůbec nevyvedl z míry.

*Moje první otázka (ještě v naprostém klidu) se nemohla týkat ničeho jiného než svatby, která se konala začátkem srpna v nádherném prostředí zámečku Sobotín. Jaká byla svatba?*

**Hanka** (*ostýchavě*): Svatba byla krásná. Je pravdou, že si z ní příliš nepamatuji, mám to trochu „v mlze“, ale to je prý normální stav.

**Petr**: Musím říct, že jsem měl podobné pocity jako Hanka. Stejně jako naši rodiče, jak se mi později svěčila moje máma.

**Hanka**: Nicméně je pravdou, že jsme si to vážně užili. Alan Novotný nám posléze řekl, že bychom měli pořádat svatbu častěji, že to bylo super. To mě nesmírně potěšilo a jsem hrozně šťastná, že to tak vnímali.

*Zámek Sobotín je nádherný zámecký areál. Proč právě tam?*

**Petr**: Sobotín je právě ten zámek, kde se odehrává valná část událostí, které jsou známy z *Kladiwa na čarodějnici*. Tak nám to přišlo takové symbolické. ☺

**Hanka**: A taky se zde brali Peťovi rodiče.

**Petr**: Samozřejmě to tehdy vypadalo o poznání jinak. Současný majitel to hodně zvelebil. Zámek má nádhernou zahradu s jezírkem. Je tam krásně.



*Hanka v muzikálu  
Poslední loď,  
režie: Stanislav Moša*

*Co vám připravili kolegové za překvapení?*

**Hanka**: Dvě čísla. Jedno bylo zcela folklórní, v kroji – nádhera. A druhé zcela baletně popové v elastáčkách – super.

**Petr**: A úžasný program udělala Hančina sestra, která se ujala organizace celé svatby a postarala se o spoustu dalších drobných věcí, jako například tombola a mnoho jiných. Právě tyto „drobnosti“ ale ve finále vykouzily nádhernou atmosféru.

**Hanka**: Je pravdou, že je moje sestra na tyto věci machr! Jsem jí moc vděčná.

*Pěťe, zavzpomínáš na začátky tady v divadle?*

No, už si to skoro nepamatuji, protože je to příliš dlouho! Ne, teď vážně. Samozřejmě se na takové věci nezapomíná. Když jsem končil studia na JAMU, měl jsem asi tři nabídky do divadla – v Liberci, Praze a v Brně. A tenkrát mi dramaturg MDb Tomáš Steiner řekl, abych zvažoval podle toho, kde se mnou chtějí dále herecky pracovat. A ujistil mě, že v tomto divadle tomu tak bude. Nejdříve jsem měl menší záskokové role ve *Smrti obchodního cestujícího* a *Hedě Gablerové*. Potom mi Zdeněk Černín nabídl roli Cassia v *Othellovi*. Důležité však bylo, že jsem se setkal



Svatební

s různými režiséry. Myslím si, že herec by neměl hrát jeden žánr divadla. Měl by se již od samého začátku setkat s lidmi, kteří umějí udělat komedii, tragédií, prostě vše. Důležití v mých začátcích byli Standa Moša, Zdeněk Černín, Gustav Skála, dramaturg Ondřej Šrámek, Roman Polák, později třeba Hanka Burešová a další. Každý režisér s sebou přináší obrovskou pestrost. A musím říct, že jsem měl stejné štěstí i v dabingu. Tenkrát byl totiž ještě čas vyučovat. Dnes to vůbec není možné. Tuto situaci svým mladším kolegům nezávidím.

**Nahráváš mi na další otázku. Myslíš si, že to mají dnešní začínající herci v tomto horší?**

Ano, mají to trochu horší, protože se vše nesmírně zrychluje. Což je normální, je to trend. Dnes by Fellini s jeho dlouhými záběry prostě nepropadl. Mladé to už nebaví, protože žijeme v jakémsi klipovém světě a vše kolem se hrozně zrychluje. Ale netvrdím, že rychle znamená vždycky špatně! Záleží na kvalitě odvedené práce. V umění je důležitější nápad či intuice. A vznikne třeba nádherný obraz za pár chvil. Známe to z našeho autorského psaní se Stanem Slovákem a Honzou Šotkovským. Některé písně či scény vznikly třeba za dvacet minut a jindy se můžeme snažit, jak chceme a prostě to nedáme!

**Hani, ty jsi hrála v našem divadle spoustu rolí, ale v poslední době jsi královnou záskoků, což není typická herecká situace. Řekni nám, jak to je, když musí herec nazkoušet hotovou roli?**

Je to složitější v tom, že přijdete o celý proces zkoušení, který je nesmírně důležitý. Herec si v průběhu zkoušek s rolí vytvoří vztah, „ochodí“ si to, osvojí si myšlení, pohyb i energii dané postavy. Záskok je zase pro herce větší výzva. Je to rozhodně dobrodružnější. Bez zkušebního procesu je to trochu těžší. Je mi velkou ctí hrát ve *Skleňném pokoji* a v *Žitkovských bohyních*. Jsou to úžasné role a užívám si je! (*Hanka nastudovala hlavní roli Liesel Landauerové, když odešla Pavla Vítázková na mateřskou dovolenou a kvůli velkému vytížení Aleny Antalové převzala i její roli v Žitkovských bohyních.*)

**Jak často se vlastně potkáváte v inscenacích?**

**Oba shodně:** Zas tak často ne, je to přesně akorát! (*Na potvrzení této odpovědi se ozvala rána, protože obrovský dřevěný kus nábytku, sloužící k přepažení jednotlivých stolů, který stěhovali číšníci na jiné místo, narazil na klimatizaci.*)

**Například zrovna včera jsem si vychutnala vaše herecké kreace v *Bítls*. Petře, jaké to vlastně je, hrát ve vlastní inscenaci?**

**Petr:** Tady musím především říct, že já jsem v *Bítls* původně vůbec hrát nechtěl. A ve všech



Spolu v komedii *Bítls*, režie: Stanislav Slovák

případech, kdy píšeme s Honzou a Stanem nějakou hru, nepočítám s rolí pro sebe. Ale například u *Barona Trencka* mi Stano Slovák řekl rovnou, že počítá do hlavní role se mnou. Nicméně v tu chvíli mám autorský blok a hůř se mi píše. Když herec pracuje s textem autora, který je minimálně sto let mrtvý, nedovolí si ho jakkoliv měnit. Ten text vznikl z nějakého důvodu a je už léty prověřen. Ale když vím, že jsem to napsal já, okamžitě mi naskočí minimálně tři až čtyři varianty, jak by se to dalo říct líp a nemám k textu tu správnou zodpovědnost. **Není to takové malé herecké peklíčko?**

Je to takový pocit. ☺ Nakonec se ale text naučím přesně, tak jak byl napsán. Přicházím však o hereckou fázi, kdy hledám, co je za tím textem. Já to totiž vím. A je těžké hledat ten druhý plán, když já ten první plán vlastně znám. (*Intenzita hluku v restauraci se zvýšila, protože se začínají přesouvat i těžké dřevěné stoly a občas projede plně naložený vozík s neuvěřitelnou hromadou talířů. Hanka se začíná smát.*)

**Hani, ty jsi hrála nádhernou roli paní Cory v ikonické inscenaci *Mary Poppins*. A zpívala jsi tu krásnou píseň s tím nejdelším slovem na světě. Měli jste už během zkoušení pocit, že vzniká něco výjimečného?**

Znali jsem samozřejmě film. Věděli jsme, že to je hodně známé, a doufali jsme v úspěch. Všech-

ny předpoklady pro úspěch titul měl. Zkoušení samotné bylo hezké, ale dalo nám někdy dost zabrat. Choreografie byly velmi složité... vlastně jsme byli ze začátku hodně vyděšení. Ale nakonec jsme to zvládli podle mě na výbornou. Velká obliba tohoto představení pak způsobila, že se nám vlastně dvakrát *Mary Poppins* do Brna vrátila.

**Petr, působíš také jako pedagog na JAMU a se svými studenty se nyní setkáváš i na našem jevišti. Jaké to je? (Petrovými studenty byli i Marco Salvadori, Diana Velčická, Dagmar Křížová, Kristýna Daňhelová, Jonáš Florián a Ondřej Halámek.)**

**Petr:** Zatím jsem vychoval přesně jedenáct lidí. Společně s Mirkem Ondrou jsme vyučovali čtyři roky jeden ročník a teď máme ve třetím ročníku další partu. Já mám obrovskou radost, že z těch jedenácti studentů, kteří ukončili úspěšně školu, všech jedenáct dělá divadlo! To je přece skvělé, že tito mladí lidé potom nemusí po ukončení školy pracovat někde u pokladny v supermarketu. JAMU je natolik specifická, že uplatnění absolventů není tak široké, jaké by bylo například u vysoké školy ekonomické. A tak mě těší, že mi žáci to mohou prožívat stejně jako já. Protože mám to štěstí, že mě moje práce nesmírně baví, a jako bonus si tím vydělávám i na živobytí. No



na děkovačce zamáčkli slzu dojetí. Nebylo to jen z pouhého pocitu dobře odvedené práce. Ale skutečně nedokážu říct, proč právě oni jsou tak šikovní. Třeba je to také tím, že na sobě hodně pracovali. To je nesmírně důležitá věc! Mnoho lidí si myslí, že je důležitý pouze talent a k tomu dobrý pedagog. Ale talent samotný může být asi tak čtyřicet procent úspěchu. Což může potvrdit každý, kdo například někdy dělal nějaký sport. A kolik si ten mladý člověk vezme ze školy, je pouze jeho volba. My jim pouze nabízíme možnosti, aby se ptali, učili se, ale jinak je vše na nich samotných.

**Když je vidíš na jevišti, máš tendenci je ještě nějak usměrňovat? Radit? Pokračovat ve výuce?**

**Petr:** Nemám. Vůbec ne.

**Hanka:** Oni se ale někdy přijdou zeptat na jeho názor, což mi přijde hezké.

**Petr:** Uvědomuji si, jaké mám štěstí na kolegy. Když totiž přijdu s nějakým nápadem, který je ku prospěchu věci, rádi ho přijmou. Totéž se samozřejmě děje i v opačném případě. Jde nám přece o společnou věc a naštěstí nikdo kolem mě neřeší, kdo na ten nápad přišel.

**S novým rokem si lidé dávají předsevzetí. Jak jste na tom vy?**

**Petr:** Od doby, kdy jsem přestal kouřit, si předsevzetí nedávám. Tenkrát jsem si prostě určil nějaké datum a to jsem dodržel. Asi potřebuji mít v životě přesné mantinely. Ale s novým rokem si předsevzetí nedávám, protože pak má člověk špatné myšlenky, když se mu to hned v únoru podaří porušit. Je pravdou, že si na začátku roku udělám nějakou svou představu, jak by ten rok měl vypadat, a pak se na konci roku ohlédnu a řeknu si: Tak se mi to zase nepodařilo. No nic. ☺

**Hanka:** Já nemám předsevzetí. Mám vždy několik přání. Občas se vyplní, jindy ne. Ale pořád v něco věřím a myslím si, že je to tak v pořádku. **Restaurace se v průběhu rozhovoru zklidnila, stoly byly připraveny pro další návštěvníky, a tak jsem poděkovala oběma za příjemné setkání a popřála, aby byla všechna jejich přání splněna.**

*Text: Helena Brzobohatá,  
foto: Tino Kratochvíl*

není to nádherná? To je největší dar a všem bych to nesmírně přál.

**Hanka:** Ano, máme tuto obrovskou výhodu. I když musím říct, že je to hodně náročné povolání, co se třeba zdraví týče. Jsme součástí výsledku práce mnoha lidí, a tak když člověk onemocní a roli nemůže hrát jiný kolega, nejde prostě jen si tak lehnout do postele.

**Petre, vrátím se ještě k tvým žákům. Zažila jsem situaci, kdy z jednoho hereckého ročníku se podařilo uchytit u divadla jen několika jednotlivcům. Čím to je, že právě váš ročník je tak úspěšný? Je to jejich výrazným talentem nebo vašim pedagogickým vedením? Kombinací obojího?**

Tohle nikdo nedohledá! Samozřejmě, že bych teď měl říct: To je tím, že jsme je takhle vedli. Ale neřeknu to. My jsme si totiž tuto partu mladých lidí vybrali s Mirkem už na přijímacích zkouškách, protože byli šikovní a dovedli jsme si je představit vedle sebe jako kolegy na jevišti. Prvním takovým intenzivním zážitkem pro mě bylo zkoušení inscenace *Chaplin*, kdy Marco Salvadori hrál hlavní roli a prakticky celý ročník na této inscenaci participoval. Z toho jsem měl obrovskou radost a musím se přiznat, že jsem



### Cesta kolem světa za 80 minut

Jules Verne napsal mnoho úžasných a napínavých knih – má nejoblíbenější je z cyklu *Podivuhodné cesty* a jmenuje se *Cesta kolem světa za osmdesát dní*. Sáзка Philease Fogg a jeho protivníka londýnského Reformního klubu, jehož byl členem, spočívala v tom, že ctihodný lord objedná zeměkoulí za 80 dní. Fogg na to vsadil celé své jmění, ale nikdo mu nevěřil. Jak mnozí víte, povedlo se mu to jen díky tomu, že si neuvědomil, že při cestování východním směrem mu přibude den (4 minuty na každý ze 360 stupňů). My jsme použili parafrázi tohoto titulu pro hudební program, kterým též obkroužíme zeměkoulí, a možná nám všem taky přibude den navíc nebo alespoň noc. Uslyšíte muziku různých národů – od Keltů přes Indii a Čínu, Severní i Jižní Ameriku zpět k nám na Moravu – v excelentní autorské úpravě i podání skupiny Bardolino. Bardolino je relativně málo známé (či populární) sdružení, což je téměř skandální vzhledem k jejich kvalitě a výkonům. Jeden čas byli tři – houslista Pavel Fischer, violoncellistka Margit Koláčková a perkusista Camilo Callera, ale někdy se mi zdálo, že jich je aspoň šest. Později přibrali ještě akordeonistu Jakuba Jedlinského a zpěvačku Janu Procházkovou, čímž jich je aspoň deset – jsou prostě alternativní. Hrají působivou vlastní

hudbu (mezi zdroje patří jak Janáček, tak různá etnika i rock) a jejich zvuk je originální, rozpoznatelný.

Pavel Fischer je velmi zajímavý chlapík. Založil a mnoho let hrál v prestižním Škampově smyčcovém kvartetu, které bylo často u vzniku věcí nových, neotřelých ve světovém měřítku. Mezi jejich hosty a spolupracovníky patřili například Dagmar Pecková nebo Jiří Bárta, později připravili krásné projekty třeba s Ivou Bittovou. Pavel odešel z tohoto sdružení v době jeho největšího vzestupu, protože chtěl zkusit něco nového – on je prostě klasický hledač. Margit Koláčková je výborná hráčka, dlouho byla koncertním mistrem v Talicháči (Talichův komorní orchestr), ale pak v sobě našla autorskou i improvizaci mízu a hlavně potřebu a o práci v orchestrech dnes nechce ani slyšet. Osobně se jí nedivím, pro mě by to taky nebylo a Margit tento způsob sebevyjádření velmi sluší. Je málo lidí, kteří opouštějí své těžce vybořené posty z vlastní vůle a s úsměvem. Jakuba Jedlinského, Camila Callera a Janu Procházkovou znám méně, ale už jsem s nimi na jevišti byl, jsou skvělí a jejich pověst v branži je znamenitá.

Velmi rád si s nimi zahraju.

Zdenek Merta

# Kateřina Marie FIALOVÁ

DIVADLO JE PRO MĚ RÁD, MAGIE A ŽIVOT



Známe se už přes šest let. Na konkurz do chystaného muzikálu *LILI Let snů* tehdy přišlo vyplašené káčátko s neuvěřitelnou energií a my se jí nechali okouzlit. Od té doby se z káčátka stala Kačka, Kačenka, prostě Káča, absolvovala na brněnské konzervatoři, zkusila chvíli studovat na JAMU a zjistila, že místo školy bude radši na jevišti, stala se členkou našeho souboru a v poslední době se čím dál častěji objevuje i v televizi. Po jejím účinkování v televizní show *Tvoje tvář má známý hlas* se její tvář začala objevovat všude možně. Není divu, umí toho opravdu hodně, je několikanásobnou mistryní světa ve stepu, všem předvedla, že umí zpívat i vzhůru nohama, mimo naše divadlo hostuje i v Ostravě, kde za své účinkování v muzikálu *Kočky* získala moravskoslezskou kulturní cenu Jantar pro nejoblíbenější muzikálovou herečku. Aktuálně bojuje i s bulvárem, pro který jsou zajímavé především její smutné zážitky z dětství. Káča je ale bojovnice, a navíc má po svém boku přítele Libora Matouše, který je jí velkou oporou.

***Kačenko, kolikátý je tohle rozhovor, co v posledních 14 dnech děláš?***

Asi jedenáctý.

***A jaké to je?***

Není to nic moc... teda mezi náma. (smích) Samozřejmě je příjemný, že o mě mají lidi zájem. Komu by to zvlášť v naší profesi nelichotilo? Ale pořád se mluví o stejných tématech, nebaví mě pořád dokola mluvit o minulosti, o strašných věcech, co se mi staly, ačkoli vím, že to všechny zajímá. Ale myslím, že jsou v mém životě i jiné okruhy, o kterých můžu mluvit.

***Tak na co se tě mám zeptat?***

Třeba na zvířátka. Já miluju zvířátka víc než lidi, a to se nebojím říkat nahlas. Myslím, že se moc nestaráme o to, co kolem sebe máme, o to „naše“. Nejsem žádná ekologická aktivistka, myslím, že život není pouze o třídění odpadu. Musíme se snažit daleko víc, než se snažíme. Já se pokouším hlavně respektovat všechno, co kolem nás máme.

***Naplnila se tvoje představa o účinkování v televizní show Tvoje tvář má známý hlas?***

Nedělám věci s jasnou představou, jak by to mělo být. Většinou pouze něco očekávám a tohle očekávání se mi naplnilo. Věděla jsem, že budu najednou „vidět“. Nechci předstírat, že mě ten



V muzikálu *LILI Let snů*,  
režie: Petr Gazdík

zájem veřejnosti překvapil. Hlavně to ale byla obrovská zkušenost. Myslím, že něco podobného nejde zažít jinde, tolik práce, tolik dřiny, tolik zdokonalování se v tanci, zpěvu i herectví, respektive vtělování do někoho jiného, během tak krátké chvíle, tak intenzivně. Na to naučit se jedno číslo jsme měli opravdu jenom tři dny, a to je masakr. Zároveň mi to pomohlo, protože paměť se mi tak vytrébovala, že když se teď učím jiné texty třeba na natáčení, tak si je dvakrát přečtu a už to umím. Naučila jsem se pracovat sama se sebou. Posunula jsem hranice toho, co dokážu. To je ale i blbý, protože teď už vím, že dokážu skoro všechno. I když je mi opravdu hodně špatně a musím ukázat nějaký výkon, tak teď vím, že to zvládnou. (Kátka během natáčení show prodělala zápal plic, a přesto musela vystoupit v roli Michaela Jacksona – pozn. red.)

***Podobné nadšené věty jsem v televizi slyšela i od tvých kolegů. Máte to dané smluvně? Patří to k PR pořadu, že o něm musíte mluvit pozitivně?***

Tohle ve smlouvě nemáme. Jsou lidi, kteří si po skončení natáčení oddechnou a řeknou „už nikdy víc“. Nechci, aby to znělo hloupě, ale říkali nám, že jsme jedna z nejlepších part, co se kdy sešla. A tak jsme to mezi sebou cítili i my. Neměli jsme vůči nikomu žádnou zášť, nebyla tam soutěžní atmosféra. Nejhezčí bylo právě setkání s těmi lidmi, to, jak jsme se bavili, jaké jsme měli názory, cítili jsme všechno podobně. Takže teď si chybíme, pořád o sobě víme, píšeme si, jsme stále v kontaktu.

***Vracíme se ke zvířátkům, protože tvoje vítězství bylo spojeno s charitativním darem pro organizaci věnující se nemocným zvířátkům. To sis vybrala sama?***

Ano. Setkala jsem se i s názorem, proč dávat peníze postiženým zvířátkům. Myslím, že lidi zapoминаjí na to, že nejsou na světě sami, že je i život



okolo nás. Byla jsem jedna z mála, která si vybrala, že peníze pošlu zvířatům. A hlavně proto mě mrzí, že jsem vyhrála jen jednou, že jsem jim neposlala víc peněz. A byl to pro mě krásný pocit, když jsem věděla, kam přesně ty peníze půjdou a že tam opravdu pomůžou.

**Co ti účast v tomto pořadu tedy přinesla profesně? Co tě čeká?**

Samozřejmě jsem pořád doma tady v divadle, takže teď se těším na zkoušení *Ztraceného ráje* s režisérem Dodem Gombárem a kromě toho bych měla zkoušet muzikál *Cikáni jdou do nebe* v Divadle bez zábradlí, pokračuju v natáčení seriálu *Ordinace v Růžové zahradě* a zároveň se chystá nový seriál *Hvězdy nad námi*, který bych měla točit na jaře a budu tam hrát s Romanem Zachem a Terezou Kostkovou. Hraju hezkou postavu, celé se to odehrává v prostředí vesnice a moc se těším. Bude tam zase prima společnost. **Pan ředitel z legrace vyhrožoval, že když „Tvoji tvář“ nevyhraješ, bude tě muset vyhodit z divadla. Byla jsi druhá, takže co budeš dělat?**

To by mi bylo samozřejmě moc líto. (*mírně vyděšený úsměv, ale obě víme, že jde o humor*) Budu prosit a škemrat, aby si mě nechal, protože mám naše divadlo moc ráda. Mám teď nové srovnání a zkušenosti a vždycky, když se vracím k nám,

tak vím, že je u nás pořád touha pracovat a pracovat poctivě. Ať se dělá cokoli, tak si pořád držíme úroveň, za kterou se nemusíme stydět.

**Jak bys ty definovala rozdíl mezi prací v divadle a prací pro televizi? Jak to vnímáš jako herečka?**

Divadlo je magický živý organizmus. Žije pořád. Film se natočí, nastříhá, což už není hercova práce. Herec jen na dvacet, třicet minut propůjčí svoje tělo a tvář, nakonec z toho zůstane minut jen deset a už s tím nemá co do činění. Ale v divadle jde o mnohem delší proces – několik týdnů zkoušení, generáلكový týden (což je mordor) a následují jednotlivá představení. Pořád jsi s tím fyzicky propojená. U natáčení můžeš prožít hezké období, ale je to kapitola, která jasně končí. Divadlem žiješ pořád, dokud se představení hraje, což většinou trvá mnohem déle než jakékoli natáčení. Někdy je takové opakované intenzivní prožívání trochu týrání, ale to je to, co mě právě baví. Sama jsem zase tolik natáčení nezažila, ale můžu srovnat ještě natáčení seriálu a zábavné show, kde jde zase víc o tebe, musíš lidi bavit, abys je zaujala. Řeknou o tobě, že jsi afektovaná kráva, sřeštiprdlo nebo puberťačka, která nikdy nedospěje, ale něčím je zabavíš, zaujmeš. V seriálu máš danou roli, se kterou nic moc neuděláš.

**Baví tě tedy být víc sama za sebe nebo se radši schováš za nějakou postavu?**

Jsem ráda sama za sebe, ale zajímají mě charakter různých lidí, který si můžu zahrát. Fascinuje mě, jak mohou být lidé různí. Ještě jsem tolik rolí nehrála, ale nikdy jsem neměla problém, že bych v postavě nemohla najít kousek sama sebe. Myslím, že všichni máme v sobě stejné vlastnosti, akorát každý je má jinak poskládané, něčeho má víc, něčeho míň, ale všechno uvnitř máme. A jako herečka potom jenom zesiluješ nebo zeslabuješ nuance těch vlastností, které potřebuješ pro to, abys vytvořila danou postavu.

**Jsi v našem divadle od svých 16 let. Na které role vzpomínáš ráda?**

Hned mě musí napadnout Lili. Tam jsem nehrála nic. Někdy může divadlo pomoci vyřešit tvoje osobní trable, co se ti zrovna v životě dějí. Díky Lili jsem potkala Petra Gazdíka. Pamatuju si na konkurz, kde seděl láskyplný Gazďa, vedle něj sluníčko s velkýma očima, který se schovávalo za brýlema (*tak nazvala mě – pozn. red.*) a moje srdcová choreografka Carli a já jsem se tam s nimi cítila hrozně hezky. A moc jsem si tehdy přála, abych se dostala do skupiny těchto lidí, i když jsem samozřejmě byla strašně nervózní. Říkala jsem si, že budu klidně jenom držet lampu, ale že s vámi chci pracovat. A moc jsem si přála se do (teď už můžu říct) našeho divadla dostat. A ráda bych ještě vzpomněla na *Pískání po větru*. Ta inscenace mi opravdu pomohla, díky ní jsem si vyřešila věci, které mě trápily. To byla nádherná divadelní magie, po které se mi stýská. **Není tajemstvím, že máš manažera. Proč je to pro tebe důležité?**

Pavel Strouhal pro mě dělá velkou spoustu věcí. Neměla bych bez něj *Tvář*, *Ordinaci* ani další projekty v televizi. Zná mě od třinácti, moc pro mě znamená. Důvěřuju mu, myslím, že mě dobře prodává, vybírá mi zajímavé projekty, nenutí mě do všeho a společně se rozhodujeme, do kterých projektů půjdeme. Mám ve svém životě několik důležitých mužů, on je takový můj „pražský táta“, „brněnský táta“ je Gazďa a díky nim mám zázemí a klid, který pro svou práci potřebuji.

**Co tedy bude dál s Kateřinou Marií Fialovou? Jak si představuješ, že se tvůj život bude ubírat?**

Nevím, co si představuju, je mi 22, nic si ani představovat nechci. Ale chci mít normální spokojený život a věřím, že to půjde skloubit s tím vším, co teď dělám a co mě čeká. Strašně moc si přeju, aby to šlo. Zároveň mám chuť vyzkoušet

si i něco v zahraničí. Ale Česko miluju a vždycky se budu chtít vrátit. Myslím, že si žijeme nadstandardně, jenom si to neuvědomujeme, pořád remcáme, na něco si stěžujeme, místo toho, abychom si uvědomovali, co tady máme. Česko je pro mě domov. Mám nás ráda, nejsme zlý lidi, jenom si zasíráme hlavu špatnýma věcmi. Prostě chci být tady.

**Napsalo se toho o tobě hodně, je něco, co bys chtěla uvést na pravou míru?**

Toho by asi byla spousta. Ale trápí mě jen to, že lidi uvěří všemu, co se dočtou. Nechci některé věci komentovat, ani vysvětlovat. Přeju si, aby každý používal svou hlavu a nenechal se zmanipulovat.

*Text: Klára Latzková,  
foto: Tino Kratochvíl*





Diváci si za sezónu 2018/2019  
nejvíce oblíbili:  
(v abecedním pořadí)

**Herci**

Michal Isteník  
Zdeněk Junák  
Jiří Mach  
Kristian Pekar  
Daniel Rymeš  
Aleš Slanina  
Petr Štěpán  
Dušan Vítězek

**Herečky**

Alena Antalová  
Radka Coufalová  
Hana Holišová  
Viktória Matušovová  
Markéta Sedláčková  
Eliška Skálová  
Ivana Vaňková  
Andrea Zelová

**Inscenaci**

ANNA KARENINA  
KLAPZUBOVA JEDENÁCTKA  
OSMYČKY  
POSLEDNÍ LOŤ  
RENT

**Tvůrčí počín**

ANNA KARENINA –  
kostýmy Eliška Lupačová Ondráčková  
NINE –  
scéna Christoph Weyers  
POSLEDNÍ LOŤ –  
scéna Christoph Weyers  
RENT –  
hudba Jonathan Larson  
ROMEO A JULIE –  
kostýmy Andrea Kučerová



Výsledky v době uzávěrky ještě nebyly známy, po 22. prosinci je již můžete najít na našem webu a sociálních sítích. Na medailonky vítězů a oceněných se můžete těšit v příštím čísle.

Nahlédnutím do našich dílen přinášíme malou fotoreportáž z přípravy komedie *Pro nic za nic*, kterou už od prosince můžete vidět na Činoherní scéně.



Malírna je neuspořádané království plné všeho možného. Barev, laků, tmelů, tvarovacích hmot a také naprosto charakteristické „vůně“. Jarda Buben zde vytváří nádherný malovaný portál.



Výrobce rekvizit Ivan Knos měl plné ruce práce a vůbec se nechtěl fotit. Uprosili jsme ho na jednu fotku.



Pracovníci zámečnické dílny dodělávají už jen malé úpravy a hotové díly, které budou přeneseny na scénu, zatím čekají v montovací hale. Už chápete, proč musíme mít tak vysoké stropy? ☺



*V truhlárně (na fotografii se usmívá Oldřich Růžička) zase chlapi chystají třeba tento dřevěný pult a zárubeň... vše sladěno do jedné barvy.*



*Malebný nepořádek vládne také v dámské krejčovně, kde vznikají všechny kostýmy pro naše herečky. Romana Dofková změří správné míry, Ivana Horáková dokončí přišitý límeček, Dana Křivánková přiváže poslední stuhu... a vše je hotovo na slavnostní premiéru!*



*Pánská krejčovna finišuje s kostýmy. Ladislava Konečná přišívá poslední knoflíky na kostým Aleše Slaniny. Už jen finální úpravy na krejčovské panně udělá Blanka Lásková a kostým může na jeviště!*



*Modistka Daniela Rientová svými šikovnými rukama dokáže vykouzlit nádherné kloboučky, které dotvoří kostým vážené paní i mladé dámy.*



*A jak to všechno dopadlo, se můžete přesvědčit návštěvou naší nové komedie.*

*Text: Helena Brzobohatá,  
foto: Nikol Wetterová*

## HYDRAULICKÉ A PNEUMATICKÉ PRVKY

hydraulické hadice  
šroubení  
nerezové šroubení  
rychlospojky  
kulové kohouty  
ventily, zámkové filtry  
manometry

pneumatiké šroubení  
pneumatiké trubky a spirály  
jednotky úpravy vzduchu  
pneumatiké válce

nízko tlakové hadice  
spony, pásy, těsnění

Traťová 3 | 619 00 Brno-Bohunice | +420 547 212 028

**Sting, Lorne Campbell,  
John Logan, Brian Yorkey:  
POSLEDNÍ LOĎ**

Bývalý frontman skupiny The Police, anglický hudebník pohybující se na rozhraní všech žánrů a příležitostný herec Sting se narodil v anglickém městě Wallsend a prožil celé své dětství v bezprostřední blízkosti místních obrovských loděnic. To odtud poprvé na moře vyplula Carpathia, která v roce 1912 zachránila přeživší pasažéry z Titanicu. To tady se poprvé dotkla vodní hladiny luxusní největší loď světa – Mauretania. A právě z tohoto města, které je pevně svázané s těžkou a namáhavou prací na stavbách lodí, utíká stejně jako Sting i hlavní postava jeho muzikálu – Gideon Fletcher. *Poslední loď* vzdává hold ztraceným mužům průmyslového věku, vrací důstojnost těm, jejichž práce zmizela za moře. „*Je to citová záležitost,*“ říká Sting. „*A nejen pro mě. Viděl jsem plakát dospělé chlapy...*“ Kritici označují tento výjimečný muzikál za „*svůdné dílo, jež se radí k tomu nejlepšímu, co rockoví a popoví hudebníci pro Broadway napsali. Sting v něm dokázal něco, co bylo neuvěřitelně obtížné. Zachoval si svůj styl, a přitom napsal divadelní písně, které nesou příběh.*“

**Režie:** Stanislav Moša

**Hrají:** Kristian Pekar nebo Dušan Vitázek, Lucie Bergerová nebo Radka Coufalová, Dagmar Křížová nebo Viktória Matušová, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Zdena Herfortová nebo Jana Musilová a další.

**Simon Mawer, Stanislav Moša:  
SKLENĚNÝ POKOJ**

Celý svět obdivuje krásně čtivé a moudré romány současného britského spisovatele, který je navíc zcela výjimečně spjat s naším městem. Jeho román *Skleněný pokoj* byl nominován na nejprestižnější britskou literární cenu – The Man Booker Prize. Představuje nám osudy Liesel a Viktora Landauevých, kterým slavný architekt postaví moderní vilu s ohromným skleněným pokojem. Vila vejde do dějin architektury jako „vila Tugendhat“. Autor se však zaobírá mistrovským způsobem i odvěkým lidským tématem o hledání štěstí. Zdá se, že k němu dvěma bohatým manželům obdařeným zdravými dětmi nic neschází, ale jak to v životě bývá, není tomu tak. Jejich osobní život se stává hlavním hrdinou v onom „skleněném pokoji“, fenoménu světové architektury, kolem něhož procházejí evropské dějiny od třicátých až do devadesátých let. „...skleněný prostor se stával Skle-

něným snem, snem, který se hodil k atmosféře nového státu, v němž žili, státu, kde nebylo podstatné, kdo je Čech, kdo je Němec a kdo Žid, kde vládla demokracie a kde věda a umění společně usilovaly o to, aby přinesly štěstí všem...“

MdB uvedlo Mawerův román ve světové premiéře na jevišti Činoherní scény v divadelní adaptaci Stanislava Moši v roce 2015.

**Režie:** Stanislav Moša

**Hrají:** Hana Štěpánová nebo Pavla Vitázková, Petr Štěpán, Ivana Vaňková, Michal Isteník, Svetlana Janotová, Rastislav Gajdoš, Radka Coufalová, Igor Ondříček, Jiří Mach a další.

**Václav Havel:  
ŽEBRÁČKÁ OPERA**

Žebrácká opera je právem považována za divácky nejpřitažlivější Havlovu hru. Její předlohou je již od 18. století oblíbená stejnojmenná hra Johna Gaye, která svého času inspirovala i světoznámou adaptaci B. Brechta a K. Weilla. Jedná se o hru, v níž dva šéfové konkurenčních zločineckých gangů Macheath s Peachumem a s nimi zkorumpovaný šéf policie Lockit bojují o moc nad londýnským podsvětím.

Jedinečnost Havlovy adaptace tkví v důsledně nesentimentálním pohledu na mafiánské praktiky vůdců londýnského podsvětí (a potažmo i vůdců světa). Princip bezzásadovosti a lži je tu doveden ad absurdum: každý lze každému a každý každému zrazuje. Nikdo není tím, kým se zdá být. Téma je umocněno jazykem, který je v komickém rozporu s postavami: gauneré, zloději a prostitutky se vyjadřují vysoce kultivovaně, jako dokonalí gentlemani a zároveň odborníci na psychologii, sociologii, etiku atd.; s neúprosnou logikou vrší argumenty pro svá stanoviska i pro případné změny těchto stanovisek, obratně manipulativně vysvětlují své podlé činy a svá selhání, čímž u diváků vyvolávají salvy smíchu i mrazivé zjištění dokonale fungujícího podvodu světa.

Pravda nevitězí, protože každý zde má tu svou, a i ta platí jen, když se to vyplatí. Idealismus je směšný a musí zákonitě zemřít tam, kde za všech okolností vítězí pragmatický cynismus.

**Režie:** Hana Burešová

**Hrají:** Petr Štěpán, Jan Mazák, Markéta Sedláčková, Viktor Skála, Alena Antalová, Eliška Skálová, Radka Coufalová, Aleš Slanina, Alan Novotný, Igor Ondříček, Kristýna Daňhelová a další.

**PROGRAM LEDEN**

**PROGRAM ÚNOR**

ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA	
2.1. čt 19.00	Pro nic za nic	AB4	
3.1. pá 19.00	Pro nic za nic	E5	
4.1. so 19.00	Pro nic za nic	AB6	
5.1. ne 19.00	Pro nic za nic	D	
6.1. po 19.00	Pro nic za nic	AB1	
7.1. út 19.00	Santiniho jazyk	AB2	
8.1. st 19.00	Santiniho jazyk	A3	
9.1. čt 19.00	Santiniho jazyk	C4	
10.1. pá 19.00	Santiniho jazyk	AB5	
11.1. so 19.00	Jakub a jeho pán		
12.1. ne 18.00	Osmyčky		
13.1. po 18.00	Lakomec	PP2	
14.1. út 18.00	Lakomec	PP1	
15.1. st 19.00	Santiniho jazyk	AB3	
16.1. čt 19.00	Santiniho jazyk	A4	
17.1. pá 19.00	Žebrácká opera		
18.1. so 19.00	Žebrácká opera	A6	
19.1. ne 18.00	Skleněný pokoj		
20.1. po 19.00	Skleněný pokoj		
21.1. út 19.00	Pro nic za nic	E2	
22.1. st 19.00	Zdenek Merta u klavíru		
23.1. čt 19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)		
24.1. pá 18.00	Anna Karenina	P18	
25.1. so 18.00	Anna Karenina		
26.1. ne 18.00	Anna Karenina	PPP	
28.1. út 19.00	Pro nic za nic	A2	
29.1. st 19.00	Pro nic za nic	A3	
31.1. pá 18.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)		

ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA	
2.1. čt 18.00	Mamma Mia!		
3.1. pá 19.00	Mamma Mia!		
5.1. ne 17.00	Tříkrálový koncert	zadáno	
7.1. út 18.00	Mamma Mia!		
8.1. st 19.00	Mamma Mia!		
9.1. čt 18.00	Mamma Mia!		
10.1. pá 14.00	Mamma Mia!		
10.1. pá 19.00	Mamma Mia!		
11.1. so 14.00	Mamma Mia!		
11.1. so 19.00	Mamma Mia!		
12.1. ne 14.00	Mamma Mia!		
12.1. ne 18.00	Mamma Mia!		
13.1. po 19.00	Lev v zimě		
14.1. út 18.00	Mamma Mia!		
15.1. st 19.00	Mamma Mia!		
16.1. čt 18.00	Mamma Mia!		
17.1. pá 14.00	Mamma Mia!		
17.1. pá 19.00	Mamma Mia!		
18.1. so 14.00	Mamma Mia!		
18.1. so 19.00	Mamma Mia!		
19.1. ne 14.00	Mamma Mia!		
19.1. ne 18.00	Mamma Mia!		
21.1. út 19.00	Poslední loď	A2020/M2020	
22.1. st 19.00	Poslední loď	R2020/X2020	
23.1. čt 19.00	Poslední loď	T2020/Z2020	
24.1. pá 19.00	Poslední loď	V2020	
25.1. so 18.00	Poslední loď		
26.1. ne 18.00	Poslední loď		

ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA	
1.2. so 19.00	Osmyčky		
2.2. ne 18.00	Osmyčky		
7.2. pá 19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	A5	
8.2. so 19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	A6	
9.2. ne 19.00	Jméno		
10.2. po 19.00	Žebrácká opera		
11.2. út 19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	AB2	
12.2. st 19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	AB3	
14.2. pá 19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	AB5	
15.2. so 19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	P	
16.2. ne 19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)		
17.2. po 19.00	Donaha!		
18.2. út 18.00	Donaha!		
19.2. st 19.00	Donaha!		
20.2. čt 19.00	Pro nic za nic	A4	
21.2. pá 19.00	Pro nic za nic	C5	
22.2. so 19.00	Klapzubova jedenáctka		
23.2. ne 18.00	Klapzubova jedenáctka		
24.2. po 19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	A1	
25.2. út 19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	C2	
27.2. čt 18.00	Čarodějky ze Salem		
28.2. pá 19.00	Santiniho jazyk	E5	
29.2. so 19.00	Santiniho jazyk		

ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA	
7.2. pá 14.00	Ráj		
7.2. pá 19.00	Ráj		C5/E5
8.2. so 19.00	Ráj		P
9.2. ne 19.00	Ráj		D/E7
10.2. po 19.00	Ráj		A1/AB1
11.2. út 19.00	Ráj		C2/E2
12.2. st 18.00	Ráj		SP
13.2. čt 19.00	Ráj		A4/AB4
14.2. pá 18.00	Ráj		
16.2. ne 14.00	Mamma Mia!		
16.2. ne 18.00	Mamma Mia!		
17.2. po 19.00	Mamma Mia!		
18.2. út 18.00	Mamma Mia!		
19.2. st 19.00	Mamma Mia!		
20.2. čt 18.00	Mamma Mia!		
21.2. pá 19.00	Mamma Mia!		
22.2. so 14.00	Mamma Mia!		
22.2. so 19.00	Mamma Mia!		
23.2. ne 14.00	Mamma Mia!		
23.2. ne 18.00	Mamma Mia!		
25.2. út 19.00	Ráj		A2/AB2
26.2. st 19.00	Ráj		A3/AB3
27.2. čt 19.00	Ráj		C4
28.2. pá 19.00	Ráj		A5/AB5
29.2. so 19.00	Ráj		A6/AB6



**John Milton, Dodo Gombár:**  
**ZTRACENÝ RÁJ**  
**(ZPRÁVA O ČLOVĚKU)**

*Ztracený ráj* je právem považován za jedno z nejvýznamnějších literárních děl historie. Jedná se o rozsáhlou, dvanáct knih čítající epickou báseň geniálního anglického básníka Johna Miltona, který vytvořil dílo tážající se po kořenech lidského zla a hříchu. Příběh odkazuje ke starozákonní knize *Genesis*, k vyhnání z Ráje člověka Bohem poté, co byla porušena smlouva, poté, co člověk navádněn pokušením, příslibem rozkoše a poznáním podléhne. Nemá i člověk dneška neustálou potřebu podléhat falešným hlasům, falešným výhodám, chvilkovému blahobytu, na úkor přirozené úmluvy se svým svědomím, se svými kořeny, nebo prostě jen se svým jasným a čistým přesvědčením o tom, co je dobré a co zlé? A na druhé straně, jak rozpoznat zlo, když je zahalené zlatým závojem, svůdným úsměvem, nebo okamžitým „polechtáním“ ega?

John Milton mluví jazykem plným metafor, v jeho přehádných vizích se to hemží obrazy pekla, ráje, padlých andělů, války o duši člověka... Naší ambicí je převést tento jeho jazyk do řeči současnosti a najít jasné souvislosti v odkazu geniální velké renesanční poezie s realitou dneška. Dramatizátorem tohoto úchvatného díla a režisérem inscenace je Dodo Gombár.

**Režie:** Dodo Gombár  
**Hrají:** Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Jan Brožek, Barbora Goldmannová, Milan Němec, Kateřina Marie Fialová, Viktor Skála, Andrea Zelová, Igor Ondříček a další.

**Johann Nepomuk Nestroy:**  
**PRO NIC ZA NIC**

Pokud má středoevropský prostor nějakého komediálního klasika, je jím nepochybně Johann Nepomuk Nestroy. Je to dáno především díky kvalitám jeho komedií nabitých mimořádnou divadelností, nápaditostí zápletek, umného snování všech komických omylů a nedorozumění a nebývalé vytríbených dialogů, prospíkaných proslulými nestroyovskými bonmoty („Ještě, že utápím svůj smutek ve víně, jinak bych mohl propadnout chlastu!“).

Protagonisty Nestroyovy komedie jsou kočovní herci Artur a Picl – první z nich se dostává do milostných eskapád, které ho nutí k nejruž-

nějším převlekům a intrikám, druhý to vše ironicky komentuje. Základním paradoxem této komedie je skutečnost, že lásce ústřední milostné dvojice zde vlastně nic nestojí v cestě. Artur miluje slečnu Emu Bušovou, aniž ví, že Ema je schovankou jeho strýčka, továrníka Truchlanta. A pan Truchlant se rozhodl, že Emu provdá – právě za Artura. Artur se ovšem mylně domnívá, že Truchlant si chce Emu vzít sám, a začne plánovat její únos...

**Režie:** Mikoláš Tyc  
**Hrají:** Jan Brožek, Aleš Slanina, Petr Štěpán, Barbora Goldmannová, Milan Němec, Eliška Skálová, Marco Salvadori, Michal Isteník, Marek Hurák a Lucie Bergerová.

**Miloš Urban,**  
**Stanislav Slovák, Jan Šotkovský:**  
**SANTINIHO JAZYK**

Miloš Urban je nepochybně jednou z nejvýraznějších postav české porevoluční literatury. Čtenáři milován, kritiky ctěn, jeho knihy jsou překládány do cizích jazyků, natáčejí se podle nich televizní inscenace a filmy... A přesto je Městské divadlo Brno prvním českým divadlem, které získalo práva na dramatizaci jedné z Urbanových próz!

Jedná se o román *Santiniho jazyk*, mysteriózní příběh, který velmi umným způsobem propojuje thriller s mystikou. Reklamní „kreativce“ Martin Urmann dostane ve své firmě nečekaný úkol: objevit univerzální větu, reklamní slogan, který by fungoval za všech okolností a dokázal prodat cokoli. Urmann uvěří – pod vlivem setkání s tajemnou dívkou, která čte v metru knihu o světcích, hvězdách a kostelích – že tuto větu lze najít jako zašifrovaný vzkaz v geniálních stavbách barokního architekta Jana Blažeje Santiniho. Netuší ovšem, že jeho pátrání bude lemováno bizarními vraždami, tajuplnými vzkazy z minulosti a prazvláštní milostnou zápletkou...

**Režie:** Stanislav Slovák  
**Hrají:** Dušan Vitázek, Petr Halberstadt, Kristýna Daňhelová, Jakub Uličník, Andrea Zelová, Jan Apolenář, Aleš Slanina a další.



Sting John Logan Brian Yorkey  
**POSLEDNÍ LOĎ**

režie Stanislav Moša

**Jak se jmenovalo město a loděnice, jimiž se nechal Sting inspirovat?**

- a) Newcastle a Shipbuilders
- b) Wallsend a Swan Hunter
- c) Bostwick a Duck Hunter



V lednu se opět můžete připojit k romantickému příběhu Gideona Fletchera, který se vrací do rodného města, aby zde našel... co vlastně? Stíny ze své minulosti, dceru, o které nevěděl, lásku, kterou si myslel, že ztratil, loděnici, od níž utekl a teď ji svým návratem zachraňuje, ale hlavně sám sebe. Zeptali jsem se představitelů Gideona, čím je tento titul výjimečný. Dušan Vitázek říká: „*Poslední loď* je neobvyklá už jenom v tom, že je to muzikál od Stinga, tím by mohlo být řečeno v podstatě vše. Neobvyklé je taky to, že v tomto muzikálu nikdo není hlavní hrdina a přitom je jim tak trochu každý. Neobvyklé je, že se to opravdu děje, že se zabýváme Stingovou srdcovou záležitostí, on o tom ví...“ Kristian Pekar ho doplnil: „*Stingův muzikál Poslední loď* je podle mého názoru neobvyklý svoji energií a náladou sychravého přístaviště, kterou umocňuje a vystihuje Stingova hudba. Když několik stovek ba i tisícovek lidí nezná nic než stavění lodí a práci v přístavišti a najednou z něčeho nic mají vše opustit, je to důvod vstát a bojovat za svoji věc...“

Abyste mohli neobvyklou atmosféru severoanglického loďařského města zažít, nzapomeňte **21.–26. ledna** přijít na Hudební scénu! A chcete-li si tento silný příběh připomínat i doma, můžete se zúčastnit naší soutěže a vyhrát CD. Stačí odpovědět na výše uvedenou otázku a odpovědi poslat do 20. ledna na adresu [latzkova@mdb.cz](mailto:latzkova@mdb.cz). Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce.



**Dodo GOMBÁR**

**ZKOUŠENÍ JE PRO MĚ OSOBNÍ PROŽITEK**

**Ztracený ráj** bude třetí inscenací režiséra Doda Gombára v Městském divadle Brno. První byl muzikál *Hair (Vlasy)*, kterým se v říjnu 2004 otevírala Hudební scéna, po docela dlouhé odmlce pak následovala dramaturgická románu Kateřiny Tučkové *Žitkovské bohyně (2017)* a nyní se začíná zkoušet adaptace *Ztraceného ráje*, básně Johna Miltona z roku 1667.

**Vzpomínáte ještě, jaké to bylo tehdy před patnácti lety u zkoušení *Vlasů*?**

Bylo to, jak se říká, iniciační období. Zdá se mi, že pro mnohé z nás, kteří jsme tenkrát byli u toho. Byl to velmi intenzivní čas i z hlediska lidského setkávání, což, si myslím, se do inscenace otisklo zcela zřetelně. Že byla prosáklá živelnou a smyslnou lidskou silou. Velkou roli hrála taky mimořádná okolnost, že se inscenací otevíral nový divadelní dům, moment téměř magický, takže se všechno řešilo za pochodu. Vzpomínám si na jednu až groteskní situaci, kdy se publikum před první generálkou těsně míjelo s uklízečící četou, která odcházela do služebních dveří. A první diváci téměř paralelně vcházeli hlavním vchodem. Vypadalo to skutečně jako nacvičené, bylo to úsměvné a krásné zároveň. *Vlasy* v MdB mi zkrátka zůstaly v paměti i v srdci.

**Žitkovské bohyně přišly po docela dlouhé době. Ještě v období *Vlasů* jste se často pohyboval ve vodách hudebního divadla, ale v období Žitkovských bohyní se o vás už těžko dá mluvit jako o muzikálovém režisérovi...**

To přišlo organicky. Nebylo to nějaké příliš vědomé, ani o svojí cestě takto organizovaně nepřemýšlím. Je sice pravda, že to široké rozkročení v žánrech či stylech mi už přestalo vnitřně vyhovovat, ale vzdálení se hudebnímu divadlu neslo v sobě i důvod jiného zacílení, jiného fokusu, osobní transformaci. Hudební a muzikálové na divadle mám však stále v sobě, také tím, že sám jsem muzikant, prošel jsem pěveckým sborem, kapelami, takže vnímání reality přes hudbu, přes hudební vyzářování mi je dáno přirozeně.

**Již po necelých třech letech od Žitkovských bohyní přichází Ztracený ráj. Něco docela jiného. Co pro vás vlastně znamená Ztracený ráj? A teď mám na mysli samotnou tu předlohu, tu zvláštní knihu.**

Kdybych měl o několik desetiletí víc, teda jestli se toho dožiju, tak řeknu, že je to pro tvůrce takové „opus magnum“. Nejen snad pro režiséra. Čím víc Miltona čtu, tím víc si uvědomuji,

jaký měl ten člověk rozhled, kolik měl vědomostí a jaké obrovské množství souvislostí se mu podařilo do svého emblematického díla dostat.

**Ale s nápadem na tento titul jste přišel vy, ne?**

Panu řediteli Mošovi jsem nabídl, to je až takové fotbalové slovo, spíš jsem ho tedy oslovil, jestli by nestál o zhmotnění *Ztraceného ráje* na jevišti MdB. A jsem vděčný za jeho souhlas a jistou odvahu. Po krásné zkušenosti ze zkoušení *Žitkovských bohyní*, které pro mě bylo velmi hluboké, i ve smyslu připravenosti a oddanosti celého hereckého týmu, ansámblu, lidí kolem jeviště, jsem byl rád, že na tuto tvořivou emoci je možné navázat v blízkém čase. A nakonec stejně uplynou téměř tři roky. Ano, určitý druh rizika to snad nese, ale vždycky jsem byl zastánce názoru, že divadlo někdy takzvaně riskovat musí a vykročení do neprobádaného terénu jeho smysl prohlubuje a kultivuje. A pokud je to divadlo v kondici, jako vaše divadlo nepochybně je, tak je setkání s něčím jako *Ztracený ráj* krásnou možností. Celý tento renesanční opus, nebo chcete-li, ta nekonečná báseň čítající dvanáct knih autora, o kterém toho moc v našich končinách nevíme, což je škoda, je velmi krásný! A mně se opravdu zdá, že krásy, krásna je čím dál míň! Je to velké krásné gesto na téma prvního hříchu. Obsažné i ve své krutosti. Jeví se mi, že jako lidstvo ztrácíme citlivost, *Ztracený ráj* nás k ní zase směřuje. I bez toho, aby byl člověk nějak nábožensky zdatný, je v těch verších možné nalézt kopec souvislostí blízkých našim dnům. A o to nám jde především, nezveme diváky do muzea, ale rádi bychom před ně postavili výzvu k tichému dialogu, nasměřovali jejich pozornost do hlubin, do možností konfrontace se sebou samotnými.

**V inscenačním týmu máte své tradiční spolupracovníky: scénografku Evu Jirkovskou či hudebního skladatele Davida Rottera. Co pro vás bude nové, nezvyklé?**

Jistoty, které mi ten můj nejbližší tým nabízí, vůbec nejsou stereotypní. Naopak, jsou to jakési konstanty, které obecně v životě, i v tom mimo divadelní svět, vyhledávám. Nebo jinak, v životě, který je plný nejistot, mě baví se k pevným bodům vracet, a to jsou právě třeba Eva a David ve sférách naší zvláštní práce. Prohlubování našich tvořivě–osobních vztahů nastává právě v nečekanosti tématu. Co se právě při práci na Miltonově díle naplňuje. Vnímám, jak i oni jsou trochu rozechvělí, jak a jestli jsme schopni tento opus, někdy těžko pochopitelného verše, obsáh-

Se Stanislavem Mošou na zahajovací zkoušce



nout. Zároveň musím říct, že se těším i na nové spolupracovníky, na nové úhly pohledu. Jsem velmi zvědavý na zkoušení, protože budu většinou pracovat s lidmi, se kterými jsem se zatím pracovní nepotkal, které doposud znám jen jako divák. Pro mě je každé zkoušení velice osobní prožitek, tak věřím, že se nám podaří naše úvahy nasměrovat stejným směrem. *Ztracený ráj* bude druh inscenace, a tedy i zkoušení, které vyžadují výraznou osobní spoluúčast. Není to ten typ textu, který se předloží před herce jako hotový produkt a herec jej interpretuje či zahraje. Naopak ve svojí adaptaci jsem se snažil nabízet spíše možnosti spolupráce a snad se nemýlím, když řeknu, že to stejně se bude, v jisté míře, očekávat i od diváků. Klademe před publikum možnost účastnit se dialogu, který, doufám, může být obohacující i nečekaný.

**Johna Miltona opravdu většina zná pouze z dějiny literatury, ve skutečnosti jej četl málokdo. Nemáte strach, že diváci tomu samotnému textu budou špatně rozumět?**

Nemám. Protože jsem se už v té drammatizaci snažil tlumočit spíše témata, než jenom jazyk. Muselo tedy dojít i k určitému přepisu, vkládáme do naší adaptace i nové roviny, nové úrovně myšlení. Paralely a analogie, které v nás dílo vyvolává, necháváme rozeznít v novém kontextu. To

všechno proto, abychom se pokusili tlumočit hlavně obsah, ten prostor, který se skrývá za slovy velké poezie. Je přece krásné věrně publikum překvapit, nanovo inspirovat, vyzvat k myšlenkám, které nejsou každodenní.

**Co je pro vás ráj?**

No, to je jedna ze zásadních otázek, která se táhne našimi přípravami a tvořivými úvahami, zazní i explicitně v naší inscenaci. Myslím, že člověk třetího tisíciletí se trochu bojí takovýchto slov. Ale ráj je přece velmi hluboká intimní substance, která může být pro každého úplně jiná. Dokonce těžko formulovatelná. Když se to pokusím zhmotnit do slov – rájem vnímám možnost žít a tvořit v pocitu harmonie, kdybych to měl říct ve velké zkratce. Velice si cením ve svém životě právě klidu, rozvahy, toho, že nemusím existovat v příliš velkém chaosu či zmatku. Zároveň mě samozřejmě tvorba vždycky strhne k takové podivné neorganizovanosti, že se to všechno začne vzpouzet a vzpírat. Takže pro mě je rájem možnost zažívat život v harmonii. Jak se sebou samým, tak se svým okolím a i se světem, který nás přesahuje. A jsem za to vděčný.

**Děkuji za rozhovor a zlomte vaz!**

Text: Miroslav Ondra,  
foto: Tino Kratochvíl



**Marie HUJEROVÁ**

**HUDBOU SE DÁ VYJÁDŘIT NEPOPSATELNÉ**

Na první pohled nenápadná, tichá, ovšem když se rozmluví, nestačíte se divit, jaká z ní vyzaruje radost a veselí. Vášnivá čtenářka, která na sebe prozradila i několik historek (jak se například nedobrovolně koupala), které se bohužel do našeho rozhovoru už nevešly. Běžte s ní na čaj, i když prý spíš naslouchá, jistě vám na sebe také něco prozradí. Taková je čerstvá absolventka Hudební fakulty JAMU – houslistka orchestru MdB Marie Hujerová.

#### **Maruško, proč zrovna housle?**

Jak jsem se dostala k houslím? No, nepocházím z hudební rodiny. (smích) Ale tatínek hrával v dětství na housle, takže když přemýšlel, na jaký nástroj by mohla hrát starší dcera, když zjistil, že má hudební talent, tak bylo přirozené, že zvolil právě housle. Jako mladší sestra jsem k ní vzhlížela a pečlivě sledovala, co dělá, tak jsem to taky chtěla zkusit. Dokonce jsem s ní občas chodila do hudební školy. Někdy mi pan učitel na konci hodiny ty housličky dal do ruky a zkoušeli jsme. Zjistilo se, že by mi to taky šlo, a tak jsem se dostala k houslím. Měla jsem opravdu výborné paní učitelky, které mě nadchly a rozvíjely můj talent. Ovšem ne jenom v sólovém hraní, skvělé bylo, že jsem začala hrát také v cimbálové muzice. Tím jsem získala vztah k folklóru. A hrála jsem i v komořině a v orchestrech. Mám ráda rozmanitost. Doma jsem měla vždy velkou podporu. Maminka pochází z šesti sourozenců, takže mám hodně sestřenic a bratranců. A žádné rodinné setkání se neobejde bez hraní a zpívání.

#### **A to jste říkala, že nejste z hudební rodiny.**

Teď už bych asi mohla říct, že se hudební rodinou stáváme. Já se tomu věnuji profesionálně, sestra vystudovala v Ostravě také hru na housle a hraje tam ve filharmonii. Sestřenice nakonec taky zvolila dráhu profesionální houslistky. Takže jsme tři profi houslistky v rodině. Navzájem se podporujeme a je skvělé, že si můžeme spolu zahrát a podílet se na různých společných koncertech.

#### **A když se sejdete na nějaké rodinné akci, tak spolu hrajete, jamujete?**

Ano, já to mám moc ráda. Moje srdcovka je teda klasika, ráda zkoumám, objevuji a rozvíjím, co skladatel napsal, a do toho vkládám sama, co se mi líbí... Ale je skvělé, když hudebník umí improvizovat. To se na škole moc neučí, a tak se



foto: archiv M.H.

na tom snažím sama pracovat a rozvíjet to. Mám ráda určitou spontaneitu. Takže ano, jamujeme spolu! Během studia na konzervatoři jsme s přáteli založili kapelu, hrávali jsem v kostelích, věnovali jsme se především duchovním písničkám, ale aranžovali jsme je do různých stylů. Třeba do folklóru, nebo jsme taky hráli klezmer, který se mi moc líbí.

#### **To je židovská světská hudba. Ten mám taky rád. To je slušný rozptyl.**

Mě toho baví strašně moc. Ráda poznávám další hudební žánry. Ale nejradši mám prostě klasickou hudbu. U klasiky je krásné, že člověk skrze ni může předávat svůj vnitřní svět, hudbou se dá vyjádřit nepopsatelně.

#### **A jak jste se tedy dostala do orchestru našeho divadla?**

Není to moje první setkání s divadlem. Během studia na ostravské konzervatoři jsem občas vypomáhala v Národním divadle moravskoslezském v orchestru operety a muzikálu. A to bylo opravdu jiné než klasika.

#### **V čem je ten rozdíl? Je to pro vás miň náročné, oddechové?**

Svým způsobem to oddechové je. Charakter je určitě odlehčenější. Rozdílná je i tvorba tónu, důležité je frázování, jiným způsobem než v klasi-

ce. Ale pořád mám radši muzikály symfonického charakteru, které vycházejí spíš z klasické hudby. A asi ty vážnější. Z muzikálů, na kterých jsem se podílela, se mi nejvíce líbily *Představ si...* nebo *TITANIC*. Zkrátka je pro mě důležité, aby hudba byla kvalitní, ať už je jakéhokoliv charakteru, a aby mě nějakým způsobem zasáhla a obohatila, něco mi řekla. Hudba je pro mě radostí.

#### **Co to pro vás znamená „kvalitní hudba“?**

To je těžká otázka. (smích) Kdesi jsem slyšela, že rozdíl mezi dobrou a výbornou hudbou (nebo teda uměním obecně) je, že u dobré hudby si řeknete „bylo to pěkné, fajn, jsem ráda, že jsem to slyšela“. A u té výborné si řeknete „kěz by to neskončilo“. Člověka to musí zasáhnout!

#### **Většina hudebníků, co znám, má ráda klid, když momentálně nehraje. Jak to máte s poslechem muziky vy?**

To je pravda. Mám velmi ráda ticho. (smích) Ale jinak normálně poslouchám hudbu, a i zde mám rozptyl poměrně široký, mám ráda jazz, folk, folklór, ale znova opakuji, musí ta muzika být kvalitní.

#### **Vy se často vydáváte i na sólovou dráhu. Co vám vyhovuje víc, stát sólově před orchestrem, nebo být ve skupině uvnitř tělesa?**

Mám ráda oboje. Sólové hraní je nádherné, protože právě já tu skladbu můžu ztvárnit, můžu do ní promítnout svůj vnitřní svět, něco lidem předat, což mi dělá velkou radost. Měla jsem také vícekrát možnost zahrát si sólově i s filharmonii. Je to nádherný pocit, krásný zážitek, každému muzikantovi bych to přála. Ale mám ráda i skupinovou práci. A myslím, že je to důležité nejen pro hudební život, ale také pro ten osobní, lidský, protože se tam naučíte rozlišovat, kdy máte vy vůdčí úlohu, kdy někdo jiný. To je nesmírně důležité nejen do života, ale také do hudební praxe. Umět dát prostor jiným. Je dobré být ve vůdčí roli, ale současně je strašně důležité umět naslouchat.

#### **Máte nějaké záliby kromě hudby?**

Mnoho. Můj dědeček byl akademický sochař, ale kromě sochařství maloval, kreslil, psal básně, tvořil gobelíny, broušené sklo, byl to opravdu renesanční člověk. A to mě od dětství rozvíjelo. Jak jsem už zmínila, mám hodně sestřenic, a tak když některá začala dělat něco nového, já jsem to chtěla zkusit taky. Jedna třeba začala dělat gymnastiku, tak jsem to zkoušela s ní a naučila jsem se stojku a provaz. Vždycky mě něco zaujalo a chtěla jsem to zkusit. Kamarádka pak

třeba začala chodit ke koním, tak jsem chodila s ní. Ráda objevuji. (smích)

#### **Je něco z těch koníčků, co vám vydrželo do dospělosti?**

No až na gymnastiku víceméně všechno. Nejvíc sil načerpám v přírodě. Mám ráda turistiku. A opravdu hodně čtu. A i ve čtení mám velký rozptyl. Moc se mi na tom líbí, že se člověk dostane do jiného světa, poznává nové lidi, nové názory.

#### **Doporučte nám nějakou pěknou knížku, u které jste měla silný čtenářský zážitek.**

Těch knížek je moc. Já čtu někdy i čtyři pět knih současně, a navíc mám to štěstí, že čtu dost rychle. Z fantasy literatury mě teď napadá *Narnie, Pán prstenů* – to je klasika žánru, je to svým způsobem odraz světa. A z brněnských autorů bych vypíchla Hanu Pinknerovou, to je autorka krátkých fejetonů, takových postřehů ze života. Snaží se ve zdánlivě obyčejných věcech nacházet potěšení a radost. To mě velmi inspiruje. A taky rozhodně můžu doporučit *Bibli!*

#### **A kromě knížek?**

Jinak ráda plavu, ráda chodím do přírody. A taky mám ráda humor, ráda se směju a klidně i sama sobě.

#### **Jak trávíte Vánoce? V poklidu, nebo jezdíte po koncertech?**

Já bych řekla, že spíš v poklidu. Ale vždy si zahrāju třeba na mši, na půlnoční... hrāju tak, aby mi to dělalo radost.

#### **Co byste popřála našim divákům a čtenářům Dokořánu do nového roku?**

(smích) Takovou tečku chcete. To si musím promyslet... Přeju vám, ať máte každý den nějaký důvod k radosti. Protože těch malých radostí je kolem nás hodně, jenom je potřeba si jich všimnat. Za sebe si myslím, že velmi důležitá je vděčnost. Když si všimám maličkostí, uvědomuji si, že za ně můžu být vděčná, tak roste radost. Řekla bych, že radost roste vděčností. Tak bych všem popřála radost, ať ji nacházíte v každém dnu.

#### **Mockrát děkuji za rozhovor a přeji hodně radosti v celém roce 2020.**

Text: Miroslav Ondra,  
foto: Tino Kratochvil



## MAXMILIÁN HORNÝŠ

Herec. Krnovský rodák. Jeden z nezapomenutelné generace „starých bardů“. Bylo mu skoro osmaosmdesát, když před pěti lety – 24. ledna 2015, zemřel. Po završení studia na JAMU (1951) působil na oblastních scénách v Českém Těšíně (1951–1955), Uherském Hradišti (1955–1958) a v Hradci Králové (1958–1967). V srpnu 1967 získal angažmá v Divadle bratří Mrštíků (dnes Městské divadlo Brno); na jeho jevišti hrál dobré čtvrtstoletí, až do odchodu na zasloužený odpočinek. Často pracoval v brněnském rozhlasu. A také v dabingu. Příležitostně účinkoval v televizi nebo ve filmu. Byl dvakrát ženatý: nejdříve s herečkou Carmen Mayerovou, později s herečkou Libuší Billovou, kolegyní z DbM.

*Nad'a Chmelařová (Sabina) a M. H. (George Antrobus) v komedii Thorntona Wildera Jen o chlup; režie Richard Mihula / 1970*

*Jako František z Waldecku v Dürrenmattově hře Novokřtění; režie Milan Pásek / 1977*

*Jiří Dušek (Difat) a M. H. (Cetím) v Mošově dramatisaci románu Ivana Kříže Pravda o zkáze Sodomy; režie Stanislav Moša / 1989*

*Jako Hrabě de Guiche v heroické komedii Edmonda Rostanda Cyrano de Bergerac; režie Pravoš Nebeský / 1976*



Když se přiblíží prosinec, většinou máme toto období spojené se shonem, stresem, sháněním všelijakých věcí, vymýšlením a přípravou. V našem divadle je to také tak, ale u nás se zas až tak neřeší Vánoce, nýbrž slavnostní vyhlášení divadelních cen Křídla.

Ta bývají 22. prosince a pro diváka je to báječně odreagování se od přibývající nervozity, kterou s sebou mohou přinášet Vánoce. Jen tak si na chvíli vydechnout a nechat se královsky bavit. A takto jsem to také vnímal, až do těch letošních. Stal jsem se totiž jedním z členů přípravného výboru. Už jen když píšu tento sloupek, dělám to rychleji než obvykle, protože už asi čtrnáct dní se probouzím a usínám s myšlenou, že někdo někde něco nestíhá a nedej Bůh, abych to byl já.

Jé, to bude přece prima, moci si dělat legraci z uplynulé sezóny, samozřejmě, že do toho jdu – říkal jsem si ještě asi měsíc zpátky. Ale když jsme zjistili, co všechno nás čeká, marně jsem hledal stroj času, aby mě vrátil zpět do toho pohodového a bezstarostného období měsíce října.

Naše startovací porada začala u nás doma. Spousta jídla, pití, nápadů a spousta času, říkali jsme si. Ale najednou začnete zjišťovat, že v té i té scénce vám musí někdo hrát. Dobře, bude to ten, protože ten se na to hodí nejvíc. Ale počkej, ten jede na Vánoce domů. Dobře, tak to bude ta, ta v tom bude taky skvělá. No, jenomže ta má před tím tu písničku a nestihne se převléct. Tak to zrušíme. To nemůžeš zrušit, protože by to přerušilo ten koncept. Tak to tam jen zahraje kapela. Kapelu nemáme. Zatím. Kdo si vezme na starost kapelu? Dobře, kapelu máš ty. Až budeš mít kapelu, doděláme i dotáčky na projekce. Projekci uděláme málo, ať s tím nemáme tolik běhání. Divák

## DIVÁCKÁ ANKETA KŘÍDLA 2018/2019

má projekce rád. Dobře, uděláme hodně projekcí. Počkej, ale co půjde bez projekce, udělejme bez projekce, přece jen jsme na divadle. Dobře, kdo to natočí? No ten. A kdo ho osloví? Já ho neznám. Já ho znám, ale ať ho radši osloví...

A tak bych mohl pokračovat donekonečna. Schválně jsem text velmi nenápadně zašifroval, protože tento sloupek si přečte ještě před slavnostním vyhlášením vítězů nejen dramaturg a nejen korektor a já je nechci připravit ani o jedno překvapení. Všechny naše přípravné dokumenty jsou stále vedeny pod hlavičkou „TOP SECRET“, aby se bavil nejen divák, ale i naši kolegové. A jak to celé dopadne, to je zatím ve hvězdách.

Vy už to v době čtení víte, já to v době psaní nevím, a tak jen doufám. Ale naštěstí v tom nejsem sám.

Tak snad se vám naše loňská Křídla líbila, děláme, co můžeme. Honzo, už jsi zavolał? – omlouvám se, překlíkl jsem se omylem do konverzace s Honzou Brožkem, Honzou Šotkovským, Barčou Goldmannovou a Alešem Slaninou, která nese název *Křídla 2019 – mozkový trust*. Počkej, Barčo, jen dopišu sloupek do Dokořanu a jdu na to. Takže...

*Text: Luboš Goby,  
kresba: Jaroslav Milfajt,  
foto: náhodný kolemjdoucí*





**GEDEON BURKHARD**

V polovině listopadu se v našem divadle začala zkoušet inscenace pro německy mluvící publikum, muzikál *Heidi*, v režii Stanislava Moší. Pohádkový příběh, který vyrazí na turné po Rakousku a Švýcarsku. A jednu z rolí v něm ztvární i Gedeon Burkhard. Slavný herec, který spolupracoval s Quentinem Tarantinem na filmu *Hanebný panchartí*, také policista Alex Brandtner ze seriálu *Komisař Rex* anebo kriminalista z dálniční policie *Kobry II*. Když jsem se připravoval na rozhovor s ním, střídaly se ve mně smíšené pocity. Obrovské nadšení, ale také stoupající nervozita – jaké asi bude vést rozhovor s opravdovou světovou hvězdou? Ale když pak do místnosti vstoupil usměvavý, charismatický chlapík, veškeré rozpaky zmizely a v uvolněné a přátelské atmosféře vznikl i následující rozhovor.

*V Česku jste známý především jako televizní a filmový herec a pro mnohé může být překvapením, že se objevíte i na divadelních prknech. Kde se cítíte lépe?*

To se asi nedá takto říct, protože je to velmi rozdílné. V divadle před sebou mám živé publikum a ihned tedy mohu cítit tu energii, reakce jsou okamžité, a tak hned víte, jestli to, co děláte, děláte dobře, anebo špatně. Úplně nejhorší je, když publikum jen tiše sedí a tu a tam si někdo od-

kašle. ☺ A také je pro herce lepší, že v divadle začnete na začátku a končíte na konci příběhu. Když pracujete na filmu, obvyklé je začínat koncem a končit začátkem. Je to tedy velmi rozdílné, ale mám rád oboje. Filmy jsem začal točit už jako dítě, asi v deseti letech. Byl to nějaký televizní film v Německu. A k divadlu jsem se dostal až ve svých třiceti letech, poté, co jsem dokončil *Komisaře Rexe*. Jednalo se o hru, ve které hrají pouze dva herci, a to byla opravdu výzva, protože jsem prakticky neslehl z jeviště po dobu celého představení, které trvalo přes dvě hodiny. Byla to úplně nová zkušenost, ale o dva roky později jsem přijal podobnou nabídku.

*V současné době připravujete v MdB muzikál Heidi. Úplně si neumím představit, že policista Alex Brandtner zpívá. Je to vaše první zkušenost s muzikálem?*

Ano, to je, protože zpívat neumím. ☺ Jednou mi zavolali z agentury, to bylo v době, kdy jsem neměl moc co dělat, a nabídli účinkování v tomto muzikálu. Naštěstí hned dodali, že se jedná o čistě mluvenou roli a že moje postava nezpívá. A tak jsem si řekl, že už nechci jen tak vysedávat doma. A tak se to stalo. Jsem v Brně a zkouším muzikál. Naštěstí bez zpěvu. A tím myslím: naštěstí pro všechny ostatní. ☺ Kdyby to šlo, zazpíval bych si rád, ale bohužel to neumím. ☺

*Už jsme tu lehce nakousli, že vás v Česku známe především díky seriálu Komisař Rex. Máte i po tomto natáčení kladný vztah ke zvířatům?*

No, už je to přes dvacet let a vzpomínám si na dva psy, se kterými jsme natáčeli, a od té doby jsem vlastně s žádným jiným zvířetem nic netočil. Před *Rexem* jsem ještě natáčel televizní seriál *Nová dobrodružství Černého Bleska*, který byl o koních, ale pak už jsem se zvířaty nenatáčel.

*A máte doma pejska?*

To nemám. S touto profesí je to velmi náročné, protože jsem často v divadle, na place, ve vlaku anebo v hotelu. A zvířata mám moc rád na to, abych nějaké měl.

*Říká se, že když probíhal konkurz na Komisaře Rexe, tak si prý právě Rex vybíral svého nového pánička. Bylo to tak?*

To by byl samozřejmě krásný příběh, ale musím vás zklamat. Opravdu to nebylo tak, že by stálo v řadě osm nových detektivů, ze kterých by si ten pejsek vybíral. Ale samozřejmě probíhaly náročné kamerové zkoušky, protože důležité bylo, abychom fungovali dobře, když budeme spolu. Ale upřímně – spíše šlo o tu chemii, kterou dokážeme před kamerou vytvořit. Protože s *Rexem* by ve výsledku dokázal pracovat i někdo, kdo psy až tak rád nemá, šlo spíše o spolupráci s trenérkou toho psa. Oni dělali svou práci, já zase svou. Ale my jsme se měli opravdu rádi navzájem. A všechno bylo tak pečlivě připravené a nazkoušené, že ve výsledku nemuselo být ani tolik střihů v samotném seriálu.

*Také nemohu opomenout vaše filmování s Quentinem Tarantinem, se kterým jste pracoval na filmu Hanebný panchartí. Jaký je svět velkého Hollywoodu?*

No, trochu vás zklamu, protože v Hollywoodu jsme nepracovali, ale natáčelo se v Berlíně, jen několik záběrů bylo z Paříže. Byl to ale fascinující zážitek pracovat s geniálním a zároveň jedním z neúspěšnějších tvůrců na světě.

*A jaký je Quentin jako člověk?*

Jak už jsem řekl – je to génius a géniové jsou prostě jiní než většina lidí. Ale spíše bylo zajímavé to, jak jsme se s Quentinem seznámili. Už jsme se totiž znali i před natáčením tohoto filmu, a to už možná deset let. Když jsem se jednou během natáčení *Rexe* vrátil z nočního filmování, našel jsem Quentina spát na svém gauči. Byl totiž dobrým kamarádem mé tehdejší partnerky a nakonec zůstal s námi ve Vídni skoro tři týdny. A tak jsme se poznali osobně velmi dobře a vlastně posta-



vu do *Hanebných panchartů* mi napsal přímo na tělo. Sice jsem i tak musel jít na konkurz, ale to vlastně každý, kdo se v tomto snímku objevil.

*Jste v Brně poprvé? A jak na vás působí?*

Ano, jsem tu poprvé a musím říct, že Brno je nádherné město a není tu nic, co by se mi mohlo nelíbit.

*Jak se vám pracuje s naším divadlem a s režisérem, Stanislavem Mošou?*

Spolupráce se Stanislavem je čistě potěšení. Je skvělé pracovat s někým, kdo přesně ví, co dělá. Pro herce je vždycky dobré pracovat s režisérem, u kterého se cítíte v bezpečí. Můžete zkoušet různé způsoby ztvárnění a víte, že jste v dobrých rukách. A samotné divadlo je jedna výborná komunita, protože zde je vše pod jednou střechou. Ať už se jedná o výrobu kostýmů, výrobu masek, dvě divadelní scény, dost prostoru pro zkoušení, a všichni jsou velmi profesionální. A určitě zajdu i na nějaké představení, ale protože česky neumím, zvolím asi nějaký muzikál, protože muzikál má tu výhodu, že slově až tak moc rozumět nemusíte.

*Co děláte, když nic neděláte? Myslím tím, jak si nejlépe odpočínáte?*

Abych si odpočinul, sleduji velké množství televizních pořadů a filmů. To je moje životní vášně. Ale také hodně píšu a už jsem i režíroval jeden hororový snímek. Režie je totiž, kromě hraní, jedna z profesí, které se, doufám, budu také jednou věnovat.

*Moc děkuji za rozhovor, teď jen doufám, že si to nějak omylem nesmažu...*

...a pokud ano, můžeme se sejít znovu. ☺

Text: Luboš Goby,  
foto: Tino Kratochvíl

**SVĚTOZNÁMÝ MUZIKÁL MAMMA MIA!  
DORAZIL DO BRNA:  
KDO UMÍ, TEN UMÍ...**



Světový muzikál, vytvořený ze známých písní skupiny ABBA, (...) si našel cestu i na Hudební scénou Městského divadla v Brně. (...) Na představení, které jsem viděl, hrála věrně a hluboce pravdivě matku Donnu Ivana Vaňková. Výborně v inscenaci vyšla trojice potencionálních tatínků. Viděl jsem Sama – Martina Havelku, Billa – Oldřicha Smysla a Harryho – Milana Němce. Moc hezké individuální typy, krásné a ve své různosti vzájemně se doplňující. Ale tak bychom mohli jmenovat všechny interprety. Kamarádky Donny, kamarádky Sophie, celé company. (...) *MAMMA MIA!* v Brně, je muzikál na vysoké úrovni. Zkušený režisér Gazdík, nápaditá choreografie Kratochvilové, neuvěřitelné množství kvalitních interpretů. Jako vždy jsou výborní jak herečky a pěvecky, tak pohybově. (...)

Peter Stoličný,  
www.eurozpravky.cz, 24. 10. 2019

**ŽEBRÁČKÁ OPERA  
PODEZŘELÁ I NEPODEZŘELÁ**

(...) Autory úpravy (Hana Burešová, Štěpán Otčenášek) i ostatní inscenátoři (živě provozovaná hudba Petra Hromádky, scéna Tomáš Rusín) nsvazovala ve vztahu k Havlově textu pražská pietnost. (...) Našli odvahu vytvořit k Havlově hře druhý hrací plán. Ten z většiny nástrah partitury učinil přednost. Hraje se tu Havel jako důsledné divadlo na divadle. (...) Hraje se i o Havlovi jako ikoně, již je třeba chránit před rušivými vpády „podezřelého“ undergroundu,

hraje se skryté zákulisí a ochranka s vysílačkami před vetřelci, narušujícími hladký chod mechanismu (jde vlastně o invenční rozvinutí jindy dost trčící postavy Opilce: tady je to díky autentické figuře lídra kapely Děti kapitána Morgana Jaroslava Záděry rámcující motiv večera). Sem patří i mimicko-pěvecké miniforbíny, hrané před skvostnou replikou Hynaisovy opony ND na struně zveřejňovaného trapna, jimiž herci, po disciplinovaně odvedeném výkonu „uvnitř kukátkové krabice“, dávají průchod svým utajeným sklonům k bavičství a jsou vředyprítomnou ochrankou vymetení. (...) Po antihrdinském Macheathovi v Krobově inscenaci z roku 1995 jsem se domníval, že za mého života už nikdo Ladislava Smoljaka nepřekoná: brněnský Petr Štěpán, ač úplně jiný a stejně svůj, se této nezapomenutelné kreaci myslím vyrovnal.

Vladimír Just,  
Literární noviny, listopad 2019

**JAK NEJLÉPE SLOUŽIT  
ŽEBRÁČKÉ OPERĚ?**

(...) Stejně jako u svých dosavadních, většinou velice úspěšných opusů na této scéně se pražská režisérka mohla spolehnout na silný ansámbel. Jan Mazák zdobuje Peachuma jako zdatného švindlíře a cynického manipulátora, ale zároveň jako starostlivého otce, a vybuchuje-li spravedlivým hněvem, ani o milimetr nepřehrává. (...)



Majitelka dámského salonu Diana (Alena Antalová) vede správné marketinkové řeči o nezadržitelném pokroku a nutnosti jít s dobou, ale brzy je jasné, že za proklamativním leskem se skrývá stará bída.

Silou brněnského představení jsou především mužské figury. Kromě Peachuma je to Macheath Petra Štěpána: v jeho slovech i pohybech se

snoubí protřelost s procítěností, okořeněné zásvity nenápadné ironie (je jí přesně tolik, kolik je třeba). Bravurně zvládá malá herecká divertimenta, ať už jde o obraz měšťáckého ideálu štěstí při balamucení dcery šéfa londýnské policie Lucy (Eliška Skálová) v pověstné scéně se šunkou s vejci a kakaem, nebo při lekcí děvkařství, již uděluje v knajpě svým kumpánům. V „manželské“ scéně s Polly a Lucy dokáže Štěpánův Macheath „dialekticky“ přesvědčit nejen obě děvčata, ale snad i sebe, že v jeho případě nejde o prachsprostu bigamii, ale o vyšší, náročnější a pokrokovější formu monogamie. (...)

Josef Mlejnek,  
Divadelní noviny, 12. 11. 2019

**STINGOVA POSLEDNÍ LOŇ  
KOTVÍ V BRNĚ**

16. února 2019 proběhla na Hudební scéně Městského divadla Brno premiéra muzikálu *Poslední loď*. (...) Tím nejsilnějším, co dílo samotné nabízí, je jednoznačně Stingova hudba – baladická, s irskými motivy, ne jednoznačně podbízává, ale taková, na kterou si divák i po několika dnech



vzpomene s chutí. (...) Muzikál *Poslední loď* je skutečně bohatě výpravny – ať už jde o scénografii, kostýmy, či o obsazení. Na jevišti se během něj představí na zhruba třicet herců–zpěváků ve větších či menších rolích. Mezi ty nejvýraznější samozřejmě patří Gideon Fletcher, původně mladík (v provedení Marca Salvadoriho), hlavně pak muž vracející se po sedmnácti letech do rodného města za svou někdejší láskou Meg. Ti dva společně s dcerou Ellen jsou hlavními postavami milostné části příběhu a Dušan Vitázek, Radka Coufalová jako Meg a Viktória Matušová jako

**KŘÍDLA 2019/2020**

**divácká anketa**

**Nejoblíbenější herec:**

.....  
.....

**Nejoblíbenější herečka:**

.....  
.....

**Nejvýraznější tvůrčí počin:** (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

.....  
.....

**Nejoblíbenější inscenace:**

Václav Havel / **Žebrácká opera**

Benny Andersson, Björn Ulvaeus, Catherine Johnson / **Mamma Mia!**

Miloš Urban, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský / **Santiniho jazyk**

Johann Nepomuk Nestroy / **Pro nic za nic**

Zdenek Merta, Stanislav Moša / **Ráj**

John Milton, Dodo Gombár / **Ztracený ráj (zpáva o člověku)**

Luther Davis, Robert Wright, George Forrest, Maury Yeston / **Grand Hotel**

William Shakespeare / **Antonius a Kleopatra**

Robin Shenk, Petr Štěpán, Miroslav Ondra / **Devět křížů**

Božena Němcová, Petr Ulrych / **O statečném kováři**



Ellen vytvořili ve zhlédnutém představení jednoznačně nejsilnější výkony. (...) Dalšími výraznými postavami pak jsou dělníci – Adrian hovořící převážně ve verších a prostřednictvím básní a citátů v podání Lukáše Janoty, alkoholu podléhající Davey Jakuba Uličníka, předák Jackie White v podání Zdeňka Junáka, jeho žena Peggy Jany Musilové či jeho pravá ruka Billy představovaný Stanislavem Slovákem. (...) Hromadné scény jako spouštění lodí či stávka jsou nesmírně sugestivní: působí jednak kouzlo příběhu – tedy sevřeného kolektivu bojujícího za své životy – a jednak i sladěnost celého obsazení. (...) Stanislav Moša sáhl po muzikálu, v němž má možnost ukázat sehranost a sílu svého souboru, stejně tak jako schopnost Městského divadla Brno připravit velký, výpravný muzikál, a to s profesionalitou, která je v jejich podání již naprosto běžná. (...)

Iva Bryndová,  
www.musical.cz, 19. 4. 2019

### **TIŽIVÝ MUZIKÁL S NADĚJÍ**

Muzikál *Představ si...* už Městské divadlo Brno stáhlo ze svého repertoáru, ale nyní se k němu



vrátilo a na žádost diváků uvedlo dvě další reprízy. (...) *Představ si...* uplatňuje již mnohokrát prověřený princip divadla na divadle, takže se tu propojují dvě roviny – starověký boj židovských obránců pevnosti Masada proti Římanům a realita života ve varšavském ghettu v roce 1942. (...) Melodramatická hudba Shuki Levyho dobře strukturuje příběh, má v sobě lyrické tóny, ale také bojovnost a nezdolnost. (...) Hlavní roli principála herecké společnosti ztvárnil Martin Havelka. V činoherních scénách září – jeho Daniel Warshowsky je přesně tím člověkem, který

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíc! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či v pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2020 během slavnostního předávání cen. Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Pro to prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

**Jméno:**

.....

**E-mail:**

.....

**Tel. číslo:**

.....

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpozději do 30. 11. 2020. Děkujeme!

**Městské divadlo Brno**

Lidická 1863/16, 602 00 Brno  
+420 533 316 360, predprodej@mdb.cz



dokáže v ostatních probudit bojovného ducha, zároveň se snaží, aby to ani přes otřesné životní podmínky nevzdávali. Navíc je i obratným diplomatem při vyjednávání s nacisty. (...) Typově přesní a pěvecky zajímaví jsou Kristýna Daňhelová (Rebecca) a Dušan Vítázek (Adam). Velmi dobře obsazeny jsou i mnohé vedlejší role, přičemž nejvíce zaujmou Lukáš Vlček a Robert Jiřička. (...)

Lukáš Dubský,  
www.i-divadlo.cz/blogy, 23. 11. 2019

### **ALAN NOVOTNÝ**

*(...) Hercům je v rozhovorech často pokládána otázka týkající se jejich oblíbených rolí. Ani my v tomto směru neuděláme výjimku a zeptáme se Vás, kterou roli máte nejraději?*

To je těžká otázka. Každá role je svým způsobem zvláštní a originální. Ale mám rád komedie, které mě rozpláchnou, a dramata, která mě rozesmějí. Je pravda, že dřív jsem si postavy opravdu nosil i domů, z čehož žena neměla moc radost. Ale jak říkal vynikající herec, a troufám si říci, že můj kolega pan Jiří Tomek, do postav se herec musí tak nějak vžít, naplnit je, a potom elegantně uče-  
sat.

***Kromě hraní na divadelních prknech Vás mohou diváci vidět také v televizi nebo filmu. Vzpomenete si na nějakou veselou příhodu z představení nebo natáčení?***

No těch bylo opravdu mnoho. Teď si ale vybavuji jednu historku. Když jsme hráli pro vojenskou školu v Moravské Třebové, přišla k veliteli paní, co se starala o knihy, a říkala mu, že jim ještě chybí Čapek, Škvorecký, Mácha, Havel a Urban. Načež velitel zareagoval přesně podle sebe a bez přemýšlení. Okamžitě vykřikl: „No mně nechybí. To není moje rota!!!“

***Moderujete velké množství různých akcí, ať už sportovních, hudebních nebo třeba i charitativních. Jak jste se k moderování dostal?***

Já si myslím, že moderování si tak nějak našlo mě. Ale už když jsem byl malý, tak jsem v dětském pokojíčku hrál a moderoval do zdi, pořádal obrovské koncerty, a v těch pár metrech čtverečních trénoval fantazii. Teď jsem si udělal nový osobní rekord v nepřetržitém moderování – 11 hodin na super akci. Byl jsem pak tak unavený, že když jsem odcházel od bankomatu, tak jsem řekl „Nashledanou!“

***Při moderování, vystupování v projektu scénického čtení Listování nebo účinkování v soutěži X-Factor jste spolupracoval s mnoha známými osobnostmi. Na které rád vzpomínáte? Kdo na Vás nejvíc zapůsobil?***

To je těžké říct. Každý z nich je samozřejmě originál. Mám pocit, že čím větší hvězda, tím normálnější člověk. Teď třeba hraju s Bolkem Polívkou, a kdyby byl mladší žena, tak si ho vezmu. (...)

***Kromě už zmiňovaných koničků jste také vášnivý restaurátor divadelních replik a zakladatel divadelního desetiboje. Co se pod tím skrývá?***

V každé hře se najde nějaká zvláštní replika nebo sousloví, které je velmi zajímavé. Tak to se snažím ošetřit a dostat se přes něj k jádru pudla. Co se týče divadelního desetiboje, tak tady se chystá opravdu velká věc. Ale to se časem určitě dovíte. (...)

Kateřina Svobodová a Dana Filipi,  
Zpravodaj Reč, červenec–srpen 2019





Na sklonku 80. let přišel tehdejší šéf činohry Národního divadla a první porevoluční ministr kultury Milan Lukeš za Stanislavem Mošou a řekl: „Teď nám na toho Jirku Žáčka napsal nějaký Zdenek Merta pár písniček, jestli se vám to bude zamlouvat...“ Jednalo se o chystanou adaptaci Aristofanových *Ptáků*, které Stanislav Moša uvedl v roce 1989 v Národním divadle pod názvem *Ptákoviny podle Aristofana*. Text upravil Jiří Záček a z logiky věci je zřejmé, že Zdenek Merta byl autorem hudby. Stanislav Moša na osudové setkání vzpomíná slovy: „A mně se to (mysleno zmiňované písničky) zamlouvalo velmi, tak jsme si se Zdenkem pláclí a od té doby jsme zůstali v tom našem výjimečném přátelství i pracovním souputnictví.“ Když v roce 1991 pokračovala jejich tvůrčí spolupráce premiérou muzikálové féerie *Sny svatojánských nocí*, jen málokdo mohl tušit, že jejich součinnost bude pokračovat i v roce 2020. Úprava slavné Shakespearovy komedie byla zároveň i posledním titulem, kde vycházeli z konkrétní předlohy. Od té doby se věnují čistě původní tvorbě a vyprávějí nové, originální příběhy, v nichž se soustředí na témata, která se jich společně dotýkají, především mnoha podobám lásky.

V roce 2017 v Itálii dirigoval orchestr včetně světoznámého tenora A. Bocelliho robot. Jmenoval se YuMi a orchestr pod jeho vedením odehrál tři skladby. Tato událost inspirovala Stanislava Mošu k sepsání příběhu, který následně rozvedl v libreto nového původního fantasy muzikálu *Ráj*. Na začátku tohoto vyprávění se seznamujeme s klavírním virtuosem Fénixem Rudenem, který má svůj první velký koncert odehrát právě za dirigování nového robota. Tématem muzikálu je tedy právě i otázka, nakolik mohou počítače a umělá inteligence nahradit člověka a přesáhnout jeho lidské rozměry. Ve vyprávění příběhu se

následně dostáváme o padesát let později, do budoucnosti, v níž se lidstvo po proběhlé katastrofě ocitlo v jakési postapokalyptické společnosti, v níž přišlo o veškeré výtobytky a musí se o sebe znovu naučit postarat; ve společnosti, kde se z lidí znovu stali „sběrači“ a pro zachování vlastní existence musejí vystačit s tím, co najdou. V tuto chvíli přichází na řadu chlapec Malej, který s kamarády nachází věc, jež nezná, ale která pro něj záhy začne mít mimořádný význam. Jde o klavír, který je vlastně hlavním hrdinou našeho příběhu. Ačkoli by ho otec rád spálil, protože to hlavní, co pro svou rodinu potřebuje, je dřevo, díky kterému mají teplo, Malej ho přemluví a začíná se na klavír učit hrát. A díky svému hudebnímu nadání se nakonec Malej stane středobodem dalších událostí, v nichž zvítězí lidská kreativita nad rozhodnutím vyšší prozřetelnosti, že lidstvo jako takové již nemá smysl.

Mottem inscenace je věta „...až se jednou na zemi objeví bytosti z vesmíru, stane se dorozumivacím prostředkem hudba...“ a autoři je dále rozvíjí v přesvědčení, že dar života je třeba využít kreativně, jeho smyslem je láska a podstatou veškerého lidského konání je bojovat za lepší život svých dětí. A proto je i Malej v našem příběhu uhranut krásou a uměním mladinké tanečnice Oré. Jejich láska je však ve světě, zničeném roboty a čím dál víc ovládaném mimozemskou civilizací, téměř nemožná. Avšak... ale to už bychom z původního příběhu prozradili více, než by bylo vhodné.

**Zdenek Merta** přirovnává formu nového muzikálu až k jakési formě melodramu, ve kterém má hudba svou podstatnou funkci. Režisér **Stanislav Moša** oslovil ke spolupráci svůj osvědčený tým: příběh hledající odpověď na to, jaká je představa dnešního člověka o ráji, se odehrává ve scéně **Christopa Weyerse** a v kostýmech **Andrey Kučerovy**. Autory hudebního nastudování budou **Dan Kalousek** a **Josef Javora**, a hudební aranžmá se vede Zdenka Merty postaral **Daniel Kyzlink**, choreografie vytvořil **Michal Matěj**. V roli Fénixe Rudena se můžete těšit na **Ladislava Koláře** nebo **Stanislava Slováka**, jeho žáka Maleje, který se od něj učí klavírnímu umění, hrají **Lukáš Janota** nebo **Kristian Pekar** a jeho divkou Oré budou **Kristýna Daňhelová** nebo **Viktória Matušovová**. Důležitou postavu Vypravěčky/Vědmy, postavu mimo čas a prostor, která plní úlohu jakéhosi antického sboru ukazujícího směr, jimž lze inscenaci nahlížet, hrají **Zora Jandová** nebo **Ivana Vaňková**. V dalších rolích se můžete těšit na **Markétu Sedláčkovou** nebo **Lucii Bergerovou** (Malejova matka), **Marca Salvadoriho** nebo **Daniela Rymče** (Robot AM111), **Dušana Vítázka** nebo **Libera Matouše** (Petr), **Dagmar Křížovou** nebo **Elišku Skálovou** (Cora) a mnohé další. **Světová premiéra** tohoto muzikálu, jehož poselstvím je víra, že lidstvo má díky umění stále naději, se odehraje na Hudební scéně **8. února 2020**.

-kl-

## PARTNEŘI DIVADLA



## MEDIÁLNÍ PARTNEŘI



### DOKOŘÁN LEDEN 2020 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Kovářiková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

251. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 12. 12. 2019

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

Cena Křídla,

autor: Jaroslav Milfajt,

foto: Tino Kratochvil



## PRO NIC ZA NIC

Michal Isteník,

Lucie Bergerová

a Marek Hurák



## SKLENĚNÝ POKOJ

*příběh legendární vily*

19. a 20. ledna 2020  
na Činoherní scéně



Strhující příběh britského spisovatele Simona Mawera nabízí čtenářům i divákům opravdu mnoho: rodinnou ságu i historickou fresku, příběhy hned několika milostných trojúhelníků i architektonickou studii. Jsou tam vášně, jsou tam zrady, naděje i zoufalství, velké umění i velké dějiny. Inspiraci našel autor ve slavné brněnské vile Tugendhat, v jedinečném klenotu funkcionalismu moderní architektury, a v roce 2015 ji ve světové premiéře uvedl na Činoherní scéně režisér a autor divadelní adaptace Stanislav Moša. Vždyť kde taky jinde by mělo první uvedení na jeviště proběhnout, že?

Johann Nepomuk Nestroy  
**PRO NIC ZA NIC**

režie: Mikoláš Tyc



**PREMIÉRY NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ**

**7. a 31. PROSINCE 2019**